

Biljana Srbljanović

BEOGRADSKA
TRILOGIJA

BILJANA SRBLJANOVIĆ

B
I
O
G
R
A
F
I
J
A

Rođena je 1970. u Stokholmu, Švedska. Diplomirala je na Odseku za dramaturgiju Fakulteta dramskih umetnosti u Beogradu 1995, a sada radi na istoj katedri kao asistent. Napisala je scenario za televizijsku seriju *Otvorena vrata*. Njen prvi komad, *Beogradska trilogija*, izveden je 1997. u Jugoslovenskom dramskom pozorištu, u režiji Gorana Markovića. Nakon izvođenja Srbljanovićkine druge drame, *Porodične priče* (1998, Atelje 212, režija Jagoš Marković) i osvajanja Sterijine nagrade za dramski tekst na Pozorju iste godine, otpočinje kontinuirana svetska afirmacija njenog dramskog opusa.

Ostale izvedene drame: *Pad* (premijerno izvedena 2000, produkcija Budva Grad teatar, u režiji Gorčina Stojanovića; *Supermarket* (premijera maja 2001. u Beču; u zemlji, izveden u JDP, Beograd, režija Alisa Stojanović); *Amerika, drugi deo* (2003, Atelje 212, režija Dejan Mijač); *Skakavci* (2005, Jugoslovensko dramsko pozorište, režija Dejan Mijač). Drame Biljane Srbljanović izvođene su na pozorišnim scenama u više od pedeset zemalja, između ostalog i u sledećim značajnim teatrima: Burgtheater (Beč), Teatro dell' Elf (Milano), Kammerspiele (Minhen), Csiky Gergely színház (Kapošvar), Deutsches Schauspielhaus (Hamburg), Schaubühne am Leniner Platz (Berlin), Sovremenik (Moskva), Theater Neumarkt (Cirihi), The Market Theatre (Boston), Stadtsteater (Upsala), Slovensko narodno gledališče (Ljubljana), Theatre studio (Alforvil).

Biljana Srbljanović je dobitnik Nagrada „Slobodan Selenić“, „Ernst Toller“, „Osvajanje slobode“ i dve Sterijine nagrade.

Objavila je dve knjige drama: *Pad–Beogradska trilogija–Porodične priče* (Otkrovenje, Beograd 2000) i *Nove drame* (Otkrovenje, Beograd 2004).

Bibliografija

Aleksandar Milosavljević: „Let u mestu“; Vreme, 26. april 1997.

Miloš Lazin: „Otkud uspeh Biljane Srbljanović“, Scena–Teatron, 130/131 (zajedničko izdanje), Novi Sad 2005.

Nataša Govedić: „Trauma apatije: dvije dramatičarske postjugoslovenske nigdine (Ivana Sajko i Biljana Srbljanović)“, u *Dramski tekst danas u Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj i Srbiji i Crnoj Gori*; Sterijino pozorje – AICT, Novi Sad 2004.

BEOGRADSKA TRILOGIJA BILJANE SRBLJANOVIĆ

Beogradska trilogija Biljane Srbljanović izdržala je „probu vremena“. Pokazalo se da je jedan nepretenciozni diplomski rad najavio većinu tokova kojima će se kretati najnovija srpska drama. Urbane teme i junaci, specifičan jezik, moguće žanrovske konvencije i osećanje bespomoćnosti u svetu u kome nema nikakve srazmere između uzroka i posledica, u kome se o uzvišenim stvarima govori banalnim jezikom, ili obrnuto, sve je to nagovešteno u drami Biljane Srbljanović napisanoj pre petnaest godina. Tema migracija i emigracija nije nova na ovim prostorima. Ni u životu, ni u drami. Generacije srpskih pisaca pokušavale su da posle „Velikog“ rata opišu užas, traume i ožiljke mladosti žrtvovane u Prvom svetskom ratu. Oni koji su otišli u emigraciju, vraćali su se da pomognu uništenoj zemlji. Posle Drugog svetskog rata, osim političkog, počinje i ekonomski egzodus. Jovan Hristić piše svoju *Terasu* u godini Biljaninog rođenja, a jedan od junaka, trideset petogodišnji Vladan kaže: „Od nas dvadeset i pet koji smo diplomirali, devetnaest je otišlo. Svi su otišli. Svi koji mogu nešto da urade, otišli su.“ Većina njih veruje da će se vratiti. Junaci *Beogradske trilogije* odlaze samo fizički. Duhovno, nikada nisu napustili Beograd. Drama bi se lako mogla zvati *Beograd po gradovima*. Ne samo zbog scenskog prostora koji je, u stvari, isti, već i zbog odsustva „domorodaca“. Osim Alene u Pragu, u čitavom komadu nema nikoga osim „naših“. Često se, i tačno, govorilo da je Ana Simović objedinjujući faktor trilogije. I Beograd je. U poslednjoj sceni, dvoje „odsutnih junaka“, Ana i Beograd, spajaju se u novogodišnjoj noći, i ta kratka, filmska sekvenca, ostatak je satirske igre koja je publici donosila „komičko olakšanje“ posle užasa tragedije. Ovde je dejstvo suprotno. Nema rasterećenja. Samo ćutanje.

U sve četiri scene radnja se dešava u novogodišnjoj noći. Nova godina je u zemljama u kojima se slavi Božić ulična zabava, pučko veselje gde narod na trgovima odbrojava preostale minute. U sistemima kakav je bio naš, u doček su učitani svi atributi porodičnog praznika. Sveti Nikola je postao Deda Mraz i donosio poklone. Junaci *Trilogije* ne odustaju od praznovanja na kakvo su navikli. I to ih čini smešnim, i izmeštenim.

Pomenimo na kraju briljantan izbor gradova u koje spisateljka odvodi svoje junake. Prag – slovenska zemlja, sličan jezik, delimično podudarno političko iskustvo – ali grad zatvoren, u koji se decenijama moglo doći samo administrativnom odlukom. Sidnej i Los Anđeles su gradovi u kojima ogromnu većinu čine došljaci. Kao i u Beogradu. To je njihova vrlina. Ubistvo na kraju nije samo poštovanje dramskih pravila već istinski, jedini mogući završetak besmislenog sukoba među nepoznatim ljudima. Ubistvo slučajno, ubistvo iz nehata iza koga ne stoji nijedna strast, ideja, stav. Zločin koji ne traži ni privid legitimiteta.

Lica

KIĆA JOVIĆ (29) – Mićin brat
MIĆA JOVIĆ (21) – Kićin brat
ALENA (20) – Čehinja sa šeširićem

SANJA (30) – Miloševa žena
MILOŠ (31) – Sanjin muž
KAĆA (31) – Duletova žena
DULE (32) – Kaćin muž

JOVAN (23) – mladić
MARA (23) – devojka
DAČA (18) – dizelaš

ANA SIMOVIĆ (21) – Beograđanka

Radnja se događa u istoj, novogodišnjoj noći

SCENA I

PRAG, ČEŠKA

(Stan dvojice mladih muškaraca Kiće i Miće Jović, braće, svako u svojim dvadesetim. Stan čini jedna soba, dva kreveta, tri lampe i mnogo slika. Na slikama uvek isto: Beograd, devojka, društvo. Sto, stolice i rešo, mnogo prljavog posuđa, u desnom uglu čine čajnu kuhinju.)

U sobi je Kića sam, pred ogledalom i otvorenim ormarom, bira šta će da obuče. U obzir dolaze samo estradne mambo kombinacije, njegova radna garderoba. Tiho se čuje veselo mambo instrumental, uz koji Kića pevuši, pomalo igra, oblaćeci se. Muzika polako nestaje. U sobu ulazi Mića, vuče borove grane i najlon kesu iz robne kuće. Neraspoložen.)

KIĆA: Pa gde si dosad, čoveče, znaš koliko je sati?

(Mića zagleda svoj stan, gleda, gleda, pa odustane.)

MIĆA: Ne znam.

KIĆA: E, Mićo, stvarno si glup...

(Kića mu odlučno prilazi.)

KIĆA: Sada je tačno...

(Gleda u stan. Dugo. Odustaje.)

KIĆA: ...jako kasno.

(Kića žurno nastavi oblačenje.)

KIĆA: Moramo da požurimo.

(Kića žurno nastavi oblačenje.)

KIĆA: Ako večeras bude dobro veče, kunem ti se, kupiću digitronac.

(Nastavlja da gundča, dok Mića tužno kači grane na zid, omotava ih ukrasnim lampicama iz kese.)

KIĆA: Neće oni mene više zajejavati s tim kazaljka! 'Ajde, oblači se, nemamo puno vremena... Šta radiš to?

MIĆA: Da okitimo malo, ipak je Nova godina. A i kupio sam na sniženju.

KIĆA: Naravno da je na sniženju, kad su to grane za groblje. Ko je još video da se unose u kuću?

MIĆA: Nije, Kićo, prodavac mi je rekao: „Pane, kod nas u Češkoj, to vam je unutarinja dekoracija!”

KIĆA: Tako ti je rekao?

MIĆA: Baš tako.

KIĆA: Baš „unutarinja dekoracija”?

MIĆA: Unutarinja ili unutrašnja, ne sećam se sad...

KIĆA: E, a molim te, ponovi mi kako ti je rekao...

MIĆA: Kako to misliš?

KIĆA: Mislim, na češkom. Kako se na češkom to kaže?

(Mića grčevito razmišlja. Nema pojma.)

MIĆA: Čekaj, šta si tačno mislio da ti kažem?

KIĆA: Dekoracija, Mićo.

MIĆA: Aha.

(Mića opet razmišlja. Deluje glupo.)

MIĆA: Unutarnja ili unutrašnja?

KIĆA: Bilo koja.

(Mića konačno odustane.)

MIĆA: Ne znam.

KIĆA: Znam da ne znaš. Trebalo ti je dve godine da naučiš „ahoj, hau ma“, a sad mi javljaš kako sa češkim šumarima diskutuješ o estetici...

(Mića ćuti. Pa se opseti.)

MIĆA: A ne Kićo, nije on bio Čeh!

KIĆA: Nego?

MIĆA: Ne, ne, nije Čeh...

KIĆA: Nego šta?

MIĆA: Nego naš. To jest, Hrvat... pa to, naš... Mislim, pričao je srpski. To jest, hrvatski... Ma, taj naš, što god, važno je da sam ga razumeo. Vidi, on mi je prodao, sa popustom, u stvari, nije mi ni uzeo kintu...

KIĆA: E, Mićo...

MIĆA: Molim?

KIĆA: Ne seri.

MIĆA: Ma, ne, Kićo, majke mi...

(Kića mu odvali šamar.)

KIĆA: Ne kuni se u majku, barabo jedna!

(Mića se tužno drži za obraz.)

MIĆA: Kupio sam grane na pijaci od Čeha, platio sam punu cenu i mislim da me zajebao za kusur.

KIĆA: Eto vidiš. A mene tu vataš na emocije, bratstvo i jedinstvo, te šeme... Ajde, dobro, nema veze. Samo nemoj da me lažeš.

MIĆA: Neću.

KIĆA: Je l' te boli?

(Mića se tužno drži za obraz.)

MIĆA: Ma jok.

KIĆA: Izvini. Znaš da sam osetljiv na mamu.

MIĆA: Znam. Izvini ti.

(Kića mu dobaci košulju s karnerima, istu kao svoju.)

KIĆA: 'Ajde, obuci se.

(Mića se oblači, gund'a za sebe.)

MIĆA: Kako me uvek provali, mamu mu...?

KIĆA: Šta kažeš?

MIĆA: Ništa, nešto mislim na mamu...

KIĆA: Pa 'de si sad naš'o da misliš!? Nemamo puno vremena, treba da probamo tačku!

MIĆA: Šta ima više da probamo, dve godine igramo isto.

KIĆA: Jao, evo ga on opet. 'Oćeš još jedan šamar?

(Mića se odmah uhvati za obraz. Tužno odgovori.)

MIĆA: Neću.

(Kića uzdahne, priđe Mići, krene strpljivo, po ko-zna-koji-put isto objašnjenje.)

KIĆA: Sedi, Mićo.

(Mića poslušša.)

KIĆA: 'Ajde, Mićo, reci ti meni, ko te je doveo ovde?

MIĆA: Vojska.

KIĆA: Nije, Mićo, vojska te je oterala od kuće, al' te nije dovela ovde. Je l' tako?

MIĆA: Tako je, Kićo.

KIĆA: Pa ko te je onda doveo?

MIĆA: Ko, Mićo?

KIĆA: Kako – „ko“? Pa, ko te je, čoveče, spakovao čim su prvi put došli da te zovu i ko je preko noći našao šemu za Prag? Ko?

MIĆA: Ti, Kićo.

KIĆA: Ja, Mićo. Ja. I ko je obećao mami da će voditi računa o tebi, da ne upadneš u neko sranje i da te ne prevari neka, ko?

MIĆA: Ti, Kićo.

KIĆA: Ja, Mićo. Ja. I ko je, znači, odgovoran za tebe? Ko?

MIĆA: Ja, Kićo.

KIĆA: Ti, Mićo. Ti... Čekaj, kako bre ti?

MIĆA: Svako je odgovoran za sebe i sopstvenu sudbinu.

KIĆA: Ma, ko ti je to rekao!?

MIĆA: Onaj sa granama.

KIĆA: Onaj Hrvat?

MIĆA: Eto vidiš da ga i ti poznaješ! I što me onda šamaraš za džabe!!!

(Kića je zbunjen.)

KIĆA: Čekaj, bre, ja ovde nešto ne kapiram...

(Mića dobaci Kići prsluk koji ide preko mambo-uniforme.)

MIĆA: 'Ajde, obuci se.

(Kića poslušša, zamišljen, oblači se. Gunda za sebe.)

KIĆA: Kako me uvek zajebe, mamu mu...!?

MIĆA: Šta kažeš?

KIĆA: Ništa, nešto mislim...

MIĆA: Pa gde si sad našao da misliš!? Nemamo puno vremena, treba da probamo tačku!

(Kića zbunjen, ipak odmah poslušša.)

KIĆA: Aha, evo odmah!

(Kića zauzme poziciju i dalje zamišljen. Mića stane naspram njega.)

KIĆA: E, Mićo...

MIĆA: Molim, Kićo.

(Kića Mići iznenada odvali šamar.)

KIĆA: Mene si naš'o da radiš, je li!? Pa je l' ima to smisla!?

(Mića se nekako buntovnički rastuži.)

MIĆA: To se i ja pitam, Kićo. Ima li sve ovo smisla?

KIĆA: Koj' ti je đavo večeras, jesi pio nešto, duv'o, je li?

MIĆA: Znaš da ne pijem.

KIĆA: Znam, zato se i čudim.

MIĆA: Šta tu ima tako čudno. Kićo, što se posle dve godine ponižavajućeg posla u istom gradu, na istom mestu i za iste, bedne pare, ja pitam ima li sve ovo smisla?!

KIĆA: Nijedan posao nije ponižavajući.

MIĆA: Ovaj jeste.

KIĆA: E, pa slušaj, ako ti imaš nešto bolje, ti idi! Idi, slobodno...

(Mića okleva.)

KIĆA: Idi, šta čekaš!

(Mića zaista krene ka vratima.)

KIĆA: Tako je, idi!

(Kića iznenada nastavi da govori, Mića zastane.)

KIĆA: Samo da znaš, ja bih jako voleo da meni neko pruži ovo što ja tebi pružam, ali ti ne moraš to da ceniš! Nije obavezno, idi slobodno...

(Mića ponovo krene. Kića opet nastavi.)

(Mića zastane.)

KIĆA: Ne, jako bih voleo da meni neko to obezbedi, laka lova, četiri sata rada, i to noću, u disko klubu. Igraš malo, malo piješ piće, ribe samo padaju...

MIĆA: Padaju od alkohola.

KIĆA: Nije istina! Padaju od želje! One se nama dive, žele da nas poseduju, a naše je samo da biramo. Ako hoćemo – hoćemo, ako nećemo, ne moramo, razumeš?!

MIĆA: Ja sam svoje davno izabrao. Moj izbor je u Gročanskoj 44.

KIĆA: Evo ga opet! Ja ti bre nudim život na estradi, šou-biznis međunarodnih razmera, budućnost kakvu bi svaki momak iz „Cvetića“ mogao samo da poželi – lova, ribe, malo rada, a ti mi tu pričaš o ribi sa Zvezdare! Pa gde to ima?!?

(Mića ćuti.)

KIĆA: Ili je gospodin možda nezadovoljan što ga nisam ostavio kod kuće, što nisam pustio da ga mobiliju, da negde, na nekoj livadi, glumi naoružani narod, da jedno pet minuta brani nebesko srpstvo čije su granice samo bogu poznate, pre nego što ga prvi metak ne oduva kod svetog Petra na fri šop!

(Mića samo ćuti. Savio glavu.)

KIĆA: To je meni hvala. Što sam, potpuno bez potrebe, ostavio dobro plaćen posao tapkaroša ispred bioskopa Kozara kao i bioskopa Zvezde, što sam emigrirao bez razloga, jer mene vojska nije ganjala! To mi je hvala. Ne, idi, slobodno ti idi. Ne ljutim se ja!

*(Mića bi da krene, neodlučan je, čak i krene malo, pa zastane, vrati se. Okle-
va, pa se ohrabri. Upita.)*

MIĆA: Kićo... a gde da idem?

KIĆA: Kako to misliš?

MIĆA: Mislim, gde da idem, kažeš „idi, idi!“, a ne kažeš gde...

KIĆA: Ja da ti kažem... Pa gde si krenuo?

MIĆA: A, pa ne, nisam ja nigde krenuo. Ja sam mislio da me ti negde konkret-
no šalješ...

*(Kića Miću posmatra kao jako glupog, što se sumnja da Mića i jeste. Mića se
pita, više za sebe.)*

MIĆA: Kaže, „idi, idi!“, ja sve čekam da čujem gde...

(Kića gleda Miću. Mića gleda Kiću.)

KIĆA: Mićo...

(Mića se mahinalno uhvatio za obraz.)

MIĆA: Molim, Kićo.

KIĆA: Mnogo si glup.

MIĆA: Znam, Kićo. To mi svi kažu.

(Mića čuti nekoliko trenutaka, zatim grabi cipele i navlači ih.)

MIĆA: E, 'ajde da probamo. Vidiš koliko je sati.

(I Kića navlači prsluk, kao da ništa nije bilo.)

KIĆA: I to što kažeš.

(Kića mu uzima drugu ruku, zagleda sat. Odustaje.)

KIĆA: Mamu im jebem, ima da kupim digitronac.

*(Mića i Kića su kompletno obučeni. Obojica deluju vrlo smešno, košulja na
karnere, razdrljena na grudima, zlatni lanac, štikle na cipelama.)*

MIĆA: 'Ajmo sad...

*(Mića pušta muziku. Začuje se brzi mambo. Obojica krenu u ritmu isto da
igraju. Očigledno je u pitanju uvežbana koreografija. Krešendo, pa telefon. Za-
zvoni. Mića se baci na slušalicu.)*

MIĆA: Alo! Alo! *(Kić)* Smanji, ovo je Beograd *(u slušalicu)* Alo... Mama, ti si!
Ćao mama, ja sam, Mića Jović... Ne, znam da znaš... Ma, nema veze, kako si ma-
ma?... Mi smo dobro, jeste i Kića je dobro. Slušam ga, mama, sve ga slušam...
Imamo para, ne brini, kako je tu?... Onako?... Je l' zvala...

(Mića naglo prekine, okrene leđa Kići, nastavlja tiše.)

MIĆA: Mama, je l' zvala Ana?...

(Mića ponovi malo glasnije.)

MIĆA: Kažem, je l' zvala Ana?

*(Kića prekorno gleda Miću, a ni majka ga ne čuje dobro. On pokušava da se
nekako zakloni. Vikne.)*

MIĆA: A n a, mama, je l' zvala A n a!!!... Ma ne derem se, nego ti ne čuješ. Ne,
nije mi ona važnija, nego, samo pitam...

(Kića Mići otme slušalicu iz ruke.)

KIĆA: Daj je meni!... Alo, mama, Kića Jović ovde... ne, pa znam da znaš... Pusti sad to, reci, kako je?... Nama je odlično, radimo obojica u onoj firmi što sam ti rekao. Spoljna trgovina, jeste. Odlično nam ide. I češki, govorim ko srpski. I Mića isto... A tu, kako je tu? Kako je ekipa?... Pa ovi, iz kraja, šta rade?... Ne javlja ju se... Dobro, mama...

(Mića dobacuje.)

MIĆA: Pitaj za Anu.

KIĆA: ...gde ćeš večeras?... Nema struje? Kako je moguće da za Novu godinu nema struje?... Pa što ne poprave? A, Nova godina je, ne radi se. Pa, logično. Ne, ovde je super, imamo love, večeras idemo na proslavu, u firmu... jeste, sa devojkama...

(Mića ga udari.)

MIĆA: Ne seri, Kićo, kakve devojke?

KIĆA: Ne, mama, nisu Čehinje, sve su naše...

MIĆA: Čuješ, bre, idiote jedan, nemoj da sereš. Reći će Ani kad se javi!

KIĆA: Važi, mama, i mi tebe ljubimo. Srećna i tebi.

(Mića viče.)

MIĆA: Reci joj, Kićo, čuješ!!!

KIĆA: Evo i Mića te pozdravlja, čao mama, čao.

(Kića prekine vezu.)

KIĆA: Šta se dereš, budalo jedna. Hoćeš da se mama sekira.

MIĆA: A šta ti lupaš, kakve ribe, kad se javi Ana, mama može da joj kaže...

KIĆA: Neće njoj mama ništa reći. Ona zna da čuva tajnu.

MIĆA: Ma kakvu tajnu, bre. Nemam ja tajnu. Ja volim Anu.

KIĆA: To je zato što si glup.

MIĆA: To je zato što sam emotivan.

KIĆA: To ti je isto.

MIĆA: Ma, baš me briga šta ti misliš. Daj mi telefon.

KIĆA: Koga ćeš da zoveš?

MIĆA: Šta te briga, daj mi ga!!!

KIĆA: Beograd ne možeš da zoveš. Nemamo love.

MIĆA: Imam ja para. Uštedeo sam.

KIĆA: Ma nemoj, daj da vidim!

(Mića izvadi pare iz džepa.)

MIĆA: Evo gledaj!

(Kića mu hitrim pokretima otme pare.)

KIĆA: Odlično, baš nam toliko fali za kiriju!

MIĆA: Daj mi te pare, to su moje pare, ja sam ih uštedeo...!

KIĆA: ...! to je lepo sa tvoje strane, znaš u kakvim smo dugovima.

MIĆA: Pusti me, čoveče, nisam je čuo tri meseca!

KIĆA: Što ona tebe ne zove!

MIĆA: Nema para.

KIĆA: A ti imaš?

MIĆA: Imam, kad mi vratiš! Čuješ! Nećeš ti meni određivati na šta ću ja da trošim svoje pare!

(Kića pobesni, zgrabi Miću za okovratnik. Guši ga.)

KIĆA: Shvati, mali, nema više tvoje-moje. Sve je naše. Sve je zajedničko! Pa kad stanemo na noge, kad otplatimo sve dugove, onda možeš da zoveš koga ti hoćeš, da trošiš kintu na šta ti hoćeš. Do tada, zajednička kasa, zajednička zarada, zajednički dug! Nema ništa odvojeno, razumeš!?

(Mića krklja.)

MIĆA: Razumem.

(Kića čvrsto drži Miću još nekoliko trenutaka, zatim ga pusti. Mića kašlje.)

MIĆA: U jebote, ti k'o Karl Marks. Diktatura proletarijata.

(Kića zaista ljut. Sedne. Sedne i Mića. Čute. Mića naivno upita.)

MIĆA: Koliko je sati?

KIĆA: Jedi govna.

(Obojica učute. Zatim se začuje zvono na vratima.)

KIĆA: Evo ih.

(Kića krene ka telefonu. Kića se istog trenutka vrati, uzme slušalicu bežičnog telefona Mići ispred nosa, ponese je sa sobom.)

KIĆA: Za svaki slučaj.

(Kića izađe u predsoblje, Mića dovikuje za njim.)

MIĆA: Nisam ja ni mislio da telefoniram!

(Kića se odmah vraća u sobu, zatvara vrata za sobom.)

KIĆA: Ne laži, mislio si. Slušaj, imamo goste.

MIĆA: Goste?

(Mića počne da se smeje.)

KIĆA: Molim te, Mićo, uozbilji se. Stvarno imamo goste.

(Mića se uozbilji, baš iznenadi.)

MIĆA: Sereš! Kakve goste, ko bi kod nas došao?

KIĆA: Nemoj tako, Mićo. Nova godina je.

MIĆA: Zato se i čudim!

KIĆA: Mićo, ja bih te molio, u pitanju su fine devojke...

(Mića i dalje glasno razmišlja.)

MIĆA: Ako je ovde najbolje zezanje, kako li je tek kod drugih... Devojke? Jesi rekao devojke?

KIĆA: Vrlo fine i zato prestani da se dereš. Mogu da pomisle da nešto nije u redu.

(Kića krene da ih uvede, Mića ga zadržava.)

MIĆA: Čekaj, bre, Kićo, pa i nije u redu! Pa, ne, reci sam, zamisli da, za novaka, neke naše ribe, u sred Beograda, od svih mesta, odu, na primer, kod dva Rusa na žurku! Šta bi rek'o?!

KIĆA: Nije to isto.

MIĆA: Pa i nije. Ovde čak i nije žurka.
KIĆA: Nismo mi Rusi.
MIĆA: Pa to i ja kažem. Mi smo bre Srbi, čoveče! Može da bude i opasno!!! Mi-
slim, koja je to majka, koja ih je pustila kod nas!?

KIĆA: Šta tebe to briga! Pusti me da ih uvedem, nema smisla da stoje u hod-
niku.
MIĆA: Pa nema... Čekaj!!!
(Mića opet zaustavi Kiću.)
MIĆA: A šta ćemo mi s njima? Mislim, šta hoće?
KIĆA *(Ironično)*: Neke knjige.
MIĆA: Nemamo mi knjige, Kićo.
KIĆA: 'Ajde? Pa šta ćemo sad?
MIĆA: Nemam pojma.
KIĆA: Moraćemo mi da ih zabavimo.
(Kića odlučno krene ka vratima.)
MIĆA: Čekaj, Kićo, stani! Kako to da ih zabavimo?
KIĆA: Nemoj ništa da se brineš, samo ćemo malo da popričamo sa njima, po-
pojemo po piće, pa u klub.
MIĆA: Aha.
(Mića razmišlja. Upita.)
MIĆA: A što?
KIĆA: Šta što?
MIĆA: Pa to, što da pijemo piće i to?
KIĆA: Zato što su ovo fine devojke, nije u redu da ih odma' nabodemo.
(Mića skoči kao oparen.)
MIĆA: Znao sam, znao sam! Ti hoćeš da ja prevarim Anu!!!
KIĆA: Kao prvo, nemoj da se dereš. Rekao sam ti da su ove pičke fine. A kao
drugo, baš mene briga za Anu...
MIĆA: Mene je briga, Kićo! Mene! Ja nju volim i ona voli mene i ne znam šta
ti imaš protiv naše ljubavi!
(Kića pobesni.)
KIĆA: Ma kakve bre ljubavi, konju jedan. Ko je danas još čuo za tu ljubav... na
daljinu? Gde to ima?
(Mića čuti, Kića nastavlja.)
KIĆA: Ti ovde, ona tamo, gde tu ima ljubavi!
MIĆA: Kad se snađem, ja ću da je zovem da dođe...
KIĆA: E, dok se ti snađeš, ode voz, čoveče... Jesi bio u vojsci?
(Mića se rastuži.)
MIĆA: Nisam. Pobegao sam. Zato sam ovde.
KIĆA: Au, da... Svejedno, ja sam bio. U Valjevu, burazeru, nije čak ni daleko, a
ona moja, znaš kako je plakala kad sam odlazio.
MIĆA: Plakala je jer se napila.

KIĆA: A napila se od tuge.

MIĆA: Nije, nego od viskija. Otišla je cela flaša, odlično se sećam.

KIĆA: E, odlično što se odlično sećaš. Onda se seti i kakva je to ljubav bila. Hteo sam i da je ženim.

MIĆA: Jes', k'o da bi ti mama dala...

KIĆA: Nema sad veze mama, ima veze želja, misao. To je bila jaka ljubav.

MIĆA: Najjača. Pa šta.

KIĆA: Pa to. Volela me, ali ipak me šutnula. Odmah posle zakletve. Šta ti to govori?

MIĆA: Da je bila kurva.

KIĆA: I to je tačno, ali za ovu teoriju nije bitno. Ono što ja pokušavam već dve godine jeste da ti objasnim da je ljubav na daljinu *apsolutno nemoguća* i ti konačno treba da se pomiriš sa tim!

(Mića ćuti, savio je glavu.)

KIĆA: Ja sam zato i doveo ove ribe, to su fine devojke iz dobrih kuća, vrlo komunikativne i raduju se što će da upoznaju strance.

MIĆA: I ne sumnjam.

(Čuje se kucanje na vratima. Kića vikne.)

KIĆA: Momenat! 'Ajde, Mićo, molim te, nemoj da ispadnem kulov...

(Mića je neobično ozbiljan.)

MIĆA: Slušaj, Kićo, je l' ti stvarno misliš da me Ana vara?

KIĆA: Ma sto posto...

(Kića se zagleda u veoma ozbiljnog Miću. Ne zna šta da odgovori.)

KIĆA: Mislim, sto posto je verna... Ana? Pa ona je divna devojka, ona te obožava. Gde bi ona... ja sam onu priču ispričao onako, tek da prekratim vreme, potpuno bez veze, šta ti je, Mićo?

(Mića je ozbiljan, jezivo hladan.)

MIĆA: Jer ako me vara, ja sam gotov.

(Kića je zastrašen Mićinom odlučnošću. Mića je hladan i neobično razlozan.)

MIĆA: Ubiću se, Kićo.

KIĆA: Ma šta pričaš, šta lupetaš...!

MIĆA: Ja sam svoje rekao. Uvedi sad te akrepe.

(Kića okleva nekoliko trenutaka.)

MIĆA: Šta čekaš?

(Kića poslušno pohita ka vratima.)

KIĆA: Hvala ti, Mićo, videćeš, nisu akrepi, onako, malo su ružnjikave...

(Kića otvori vrata, proverí glavom levo i desno. Zatim zatvori vrata. Gleda Miću.)

KIĆA: Ostala samo jedna.

MIĆA: Odlično, taman za tebe...

KIĆA: Al' tvoja!

MIĆA: Ne, nema problema, pa braća smo, majku mu, slobodno se posluži!

KIĆA: Bih ja, ali ona neće. Kaže, ti je zanimaš. 'Ajde, Mićo, molim te. Obećao sam devojci...

(Mića duboko uzdahne.)

MIĆA: Pa, 'ajde, kad si obećao...

KIĆA: Tako je Mićo, to je burazer, to je pravi...!

MIĆA: ...al' da mi daš da zovem Anu!

KIĆA: ...kreten.

MIĆA: Pa ja sam mislio da si ti razuman dečko, da smo se mi dogovorili. Pa ne mogu da radim samo za telefon. Koliko smo se računa naplaćali, peglicu bismo dosad kupili!

MIĆA: Ma, sahrani se u peglici, budalo!

KIĆA: Šta si rekao?

MIĆA: Ništa.

(Kića je zaista uvređen.)

KIĆA: To mi je hvala.

(Mića ćuti.)

KIĆA: Sram te bilo.

MIĆA: Izvini, Kićo. Stvarno nisam hteo.

(Stidljivo kucanje na vratima se ponovi.)

MIĆA: Hajde, uvedi devojkicu, nema smisla da toliko čeka.

(Kića kreće ka vratima.)

KIĆA: Dobro, ali samo jer insistiraš.

(Mića je tužan, ne protivreči.)

MIĆA: Insistiram.

(Kića otvara vrata. Pojavi se neugledna devojka, sa šeširićem na glavi, očigledno u svom najsvečanijem izdanju. Izgleda tužno. I izaziva tugu. Gleda Kiću tužno.)

KIĆA: Dobri den.

(Čehinja sa šeširićem klimne glavom, stidljivo.)

KIĆA: Gde je druga otišla?

(Kića se pomaže rukama kad govori češki. Ili kad misli da govori češki.)

KIĆA: Kde je... druga?

(Devojka slegne ramenima.)

ALENA: Pošla.

KIĆA: Je l'? A kde?

ALENA: Domu.

KIĆA: Što?

(Alena samo slegne ramenima. Čitavo vreme svojim ogromnim očima gleda Miću. Deluje kao da ne može da veruje da je konačno tako blizu njega.)

KIĆA: To je moj brat... brat...

(Devojka, ne skrećući pogled, pruži ruku.)

ALENA: Alena.

(Mića prihvati ruku.)

MIĆA: Mića.

ALENA: Znam.

MIĆA: Vi govorite srpski?

ALENA: Ne.

MIĆA: A engleski? Anglički?

ALENA: Ne.

MIĆA: Odlično, ni ja.

(Mića učuti. Ni Alena ne govori. Ona gleda njega, on gleda u pod. Kića čeka. Iznenada, Mića pogleda na sat.)

MIĆA: Au, ja sam potpuno zaboravio, izvinite, imam važna posla...

(Mića ubrzanim korakom krene ka vratima, smeška se ljubazno Aleni. Ona ga samo gleda, pogledom tužnim, ali punim razumevanja.)

MIĆA: E, pa, ahaj, bilo mi je drago.

(Alena mu mahne. Pomirljivo.)

ALENA: Ahaj.

(Mića na putu ka vratima, neprimetno uzima telefon. Kića ga na samom izlasku oslovi.)

KIĆA: Mićo...

MIĆA: Molim, Kićo?

(Kića pruži ruku. Mića pruži telefon. Kića uzima.)

KIĆA: Sedi, Mićo.

(Mića poslušno sedne. Kića pokaže Aleni stolicu pored Miće.)

KIĆA: Sedi i ti.

(Alena odmah sedne.)

KIĆA (Mići): Razgovaraj.

(Mića ne zna gde da počne. Ne zna ni kako.)

MIĆA: Dobri den.

ALENA: Dobry den.

(Mića učuti, čuti i devojka.)

KIĆA: Mićo!

(Mića se sa češkim vrlo loše snalazi, greši, muca, služi se rukama.)

MIĆA: A, a... Jak se imenujete?

ALENA: Alena.

MIĆA: A, da, Alena. To znam.

(Mića ponovo učuti. Seti se.)

MIĆA: Kave?

ALENA: Ne.

(Mića opet učuti. Pa progovori.)

MIĆA: Viski?

ALENA: Ne.

MIĆA: Odlično. Ni nemamo.

ALENA: Prosim?

MIČA: Ništa, ništa.

(Alena opet slegne ramenima. Mića ćuti, ćuti. Pa progovori.)

MIČA: Svetr leži na stole.

(Alena gleda ispred sebe. Na stolu nema ničega.)

ALENA: Kde?

MIČA: Prosim?

ALENA: Prosim?

KIČA: Šta si reko?

MIČA: Svetr leži na stole. Džemper leži na stolu.

KIČA: Kakav džemper?

MIČA: Otkud ja znam kakav džemper. Tako piše u lekciji!

KIČA: Kojoj lekciji?

MIČA: Prvoj. Češki za početnike, strana jedan, ahoj, strana dva, to sa džemperom.

KIČA: Mičo! Šta se praviš glup! Sram te bilo, devojka te gleda. Misliš da joj je prijatno! Sigurno znaš još nešto da kažeš!

(Mića skoči, više.)

MIČA: Znam, znam, kako ne. Je Jana prodavaka? Je Petr dobri student? Je Helena b Praze? Je svetr na stole?

(Mića ućuti na trenutak.)

KIČA: Mičo, šta ti je...?

(Mića odmah nastavi da urla, skaćući po nameštaju.)

MIČA: To mi se hodi, to mi se hodi, to mi se hodi, to mi se ne hodi, hodi, ne hodi, hodi, ne hodi, ne hodi, hodi!!!

MIČA: Mičo, siđi, molim te...

MIČO: Viš? Vim! Vite? Vimo! Vimo? Vite! Viš? Vim! Dozadu, dopredu, nahoru, nadolu, doposted, doleva, dodesna, doprava...

(Mića dovršava umorno.)

MIČA: ...stoji, sedi, leži.

(Mića gleda na pod. Ćuti. Kića ga gleda zapanjeno. Ne zna šta da radi. Mića počne tiho da pevuši dečju pesmicu na češkom. Alena priđe Kići, šapne mu nešto na uvo. Kića pogleda, ona mu klimne glavom. Kića krene ka vratima, da izađe, neodlučan. Mića i dalje pevuši.)

KIČA: Mičo...

(Alena ga prekine neobično odlučno.)

ALENA: Idi.

(Kića neodlučan, ipak poslušna. U sobi ostaju sami Alena i Mića. Mića i dalje pevuši, Alena legne na pod, kraj njega. Mića je i ne gleda.)

ALENA: Ljubav?

(Mića je samo pogleda, nastavi da peva.)

ALENA: Boli?

(Mića je ponovo pogleda, prizna.)

MIĆA: Boli.

ALENA: Znam.

(Mića se sad uspravi. Prvi put zaista pogleda Alenu.)

ALENA: Jak se imenuje?

MIĆA: Ana.

ALENA: Je krasna?

MIĆA: Jeste.

ALENA: Proč ne telefonuješ?

MIĆA: Nemam para.

(Alena izvadi mobilni telefon iz svoje tašnice. Pruži ga Mići. Mića gleda.)

ALENA: Mobilni.

(Mića okleva. Alena pruža telefon.)

ALENA: Zovi.

(Mića oklevajući uzme slušalicu.)

MIĆA: Sigurna si?

(Alena energično klima glavom.)

ALENA: Ano, ano!

(Mića brzo okreće broj. Dobija vezu.)

MIĆA: Halo, hallo... Dobro več, tetka Nado, Mića ovde... Jović, Mića Jović,, Iz Praga, jeste... pa dobro sam, hvala, kako ste vi, kako zdravlje...?

(Mića je ljubazan ali i veoma nestrpljiv. S one strane žice, „Tetka Nada“ je, izgleda, detaljna kao lekari u viziti. Mića sluša, ne može da „dosluša“. Kića tokom ovog razgovora nečujno ulazi natrag, u stan. Sa strepnjom, iza Mićinih leđa, prati razgovor. Alena stoji u kuhinji, ne gleda Miću, ali sluša.)

MIĆA: Aha... aha... biće bolje... aha... bubreg, aha... pa šta ima veze, imate drugi... aha... a i drugi, znači, aha...

(Kića tiho kaže Aleni.)

KIĆA: Kako si mogla, zašto si mu dala telefon, zašto...

(Jednim energičnim potezom ruke, Alena prekine Kiću. On ućuti. Mića nastavlja.)

MIĆA: ...pa dobro. Tetka Nado, baš lepo, hoću reći, baš mi je žao, recite mi je l' Ana tu?...Nije... Već je otišla... a kad?... Prošle nedelje, aha.

(Mića se sa zakašnjenjem iznenadi.)

MIĆA: Kako to mislite prošle nedelje?... Ne, nije mi Kića ništa rekao, a šta je to trebalo da mi kaže...?

(Mića ćuti, sluša. Kića zabrinut. Alena samo stoji.)

MIĆA: Aha... aha... aha... biznismen, razumem... aha... desilo se, razumem... da, da da... beba, baš lepo... da, da... divna svadba... i servis... baš mi je krivo što nisam mogao da dođem... ne, ne ljutim se, taman posla... nisam razočaran...

(Mići poteknu suze.)

MIĆA: ...mladi, pa jeste, ovo je nešto drugo... da nisam otišao... morao sam...

(Mića više ne kontroliše suze. Trudi se da ga glas ne oda.)

MIĆA: Dobro, tetka Nado, moram sad da prekinem... jeste, ja sam dobro... i on je dobro, hvala na pitanju... nema problema, sve je u redu... čuvajte se... sretna i vama.

(Mića prekine vezu. Grčevito stegne telefon u šaci, kao da bi tako da zaustavi suze. Alena istog trenutka krene da posluje po kuhinji, kao prava, sretna domaćica.)

KIĆA: Mićo... nisam znao kako da ti kažem... javila je mama...

(Mića čuti. Alena sve brže radi po kuhinji.)

KIĆA: Mićo...

(Mića ćutke plače. Slomljen.)

KIĆA: Nisam znao kako...

(Kića pokuša da zagrlj brata, Mića se istog trenutka otme. Ustani, briše suze. Gorak osmeh.)

MIĆA: Koj' ti kurac, šta se vataš!?

KIĆA: Mislio sam...

MIĆA: Šta si mislio?!

KIĆA: Mislio sam... ništa. Ništa nisam mislio.

(Mića je odlučan, ali ne i veseo. Tragovi prethodnih događaja, zauvek će ostati u njemu. Njegov smeh postaje grčeviti, njegova odlučnost previše stroga.)

MIĆA: E, to ti je pametno. Ko je još video koristi od razmišljanja. A i nemamo puno vremena, je l' znaš koliko je sati?!

(Kića tužno, mahinalno, pogleda na sat. Odustane odmah.)

KIĆA: Ne znam.

MIĆA: Mnogo. Alena, dolazi ovamo!

(Alena poslušno, ali odlučno priđe. Mića je zgrabi, snažno poljubi. Ljubavno, francuski. Alena ne dangubi, uzvraća. Razdvoje se, Aleni malo klecaju noge. Alena uslužno, ali energično upita.)

ALENA: Kava?

MIĆA: Dve.

(Alena pohita ka kuhinji, Mića je lupi po stražnjici.)

ALENA: Ano, brzo!

MIĆA *(Kići)*: Opasna mala, a?! Da popijemo, pa da krenemo. Večeras će biti dobro večer, tačno osećam.

KIĆA: Ako bude, kupiću nam digitronce... Obećavam!

M r a k

SCENA II

SIDNEJ, AUSTRALIJA

(Stan, ne mnogo različit od onog iz prethodne scene. Nešto uredniji, ili bolje, na drugi način neuredan. Dečje igračke, flašice i drugi atributi koji označavaju bebu u kući. Okićena jelka, sto postavljen za četvoro, za svečanu, novogodišnju večeru. U sobi nema nikog, samo se iz off-a čuje neprestani plač novorođenčeta. Plač kontinuiran, dosadan, nesnošljiv. U sobu ulazi Sanja, u naručju nosi bebu. Prati je Miloš.)

SANJA: Hoće li ovo dete ikada prestati da plače!!! 'Ajde Džoni, budi dobar, učini mami. Hajde, srećo, prestani da plačeš.

(Sanja ljulja bebu, za nijansu energičnije nego što bi trebalo.)

MILOŠ: Mislim da ga mnogo tresiš. Možda zato plače.

SANJA: Evo ga, doktor akušerskih nauka; 'ajde, majke ti, što ga ti ne uzmeš, kad znaš bolje?!

MILOŠ: Znaš da plače kad ga ja uzmem.

SANJA: A kod mene ne plače. Džoni, molim te, učini mami da se ne ubije, baš na Novu godinu!

(Beba i dalje, nesmanjenim intenzitetom, plače. Proizvodi priličnu buku, nenasnosnu, Sanja i Miloš moraju da se nadvikuju sa detetovim plačem.)

MILOŠ: Jesi li izvadila meso iz rerne?

SANJA: Koje meso? A meso, nisam! Ne mogu ja na sve da mislim, idi ti radi nešto!!!

(Miloš ode do čajne kuhinje, na desnoj strani. Otvori rernu.)

MILOŠ: Kad si stavila meso?

SANJA: Nemam pojma, pre jedno pola sata.

MILOŠ: Pomaklo se nije.

(Beba učuti, tek da se malo odmori.)

SANJA: Izgleda da je zaspao.

(Miloš, zatvarajući vrata rerne, slučajno zalupi malo jače. Beba istog trenutka opet glasno zaplače.)

SANJA: Pa šta radiš, čoveče, taman se smirio!!!

MILOŠ: Slučajno sam, ručka je masna. A meso je potpuno živo.

SANJA: Nemoguće. Čuti, Džoni, molim te. Ne mogu da te slušam više! Trebalo bi da je već gotovo. Koliko je sati?

(Miloš pogleda na sat, zatim nasloni uho na njega.)

MILOŠ: Nemam pojma. Stao je.

SANJA: To samo tebi može da se desi. Jesam ti rekla da treba da kupiš bateriju! Džoni, molim te... ovo dete je nenasnosno!!!

(Dete je stvarno nenasnosno. Plače iz glasa.)

SANJA: Miloše, molim te, uradi nešto, ja ne mogu ovo više da izdržim!!!

(Miloš zagleda meso u rerni.)

MILOŠ: Šta da uradim? ...a, pa da. Nisi ni uključila šporet.

SANJA: A što ga nisi ti uključio?! I što, uostalom, ti ne pripremiš ovu večeru, ionako je tvoja ideja bila da kod nas organizujemo doček! Džoni, zaveži!!!

MILOŠ: Nema problem, nije ništa strašno. Evo uključio sam rernu, biće gotovo za čas.

SANJA: Sad je kasno. Oni samo što nisu došli!!!

MILOŠ: Ima još vremena...

SANJA: Otkud ti znaš koliko vremena ima, kad ni sat nisi u stanju da popraviš! To jednom Australijancu ne može da se dogodi. 'Ajde da smo u Beogradu, pa da nema svoč radnje...

MILOŠ: Ima.

SANJA: Šta kažeš.

MILOŠ: Ništa. Zaboravio sam. Nije važno, Sanja, nemoj da se nerviraš.

SANJA: Kako, molim te, da se ne nerviram?! Udaviću ovo dete, časna reč!!!

(Miloš uzima dete iz Sanjinih ruku.)

MILOŠ: 'Odi Nikola. Dođi kod tate. Pa šta i ako dođu, sačekaće malo. Ne moramo odmah da jedemo.

SANJA: Ne moramo mi ništa! Ništa ne moramo!!! Tvoja ideja je bila da zoveš goste, ja nemam ništa s tim! Ti im onda i reci kako si ti taj debil, koji ni jedan jebeni sat nije u stanju da popravi, a kamoli da pomogne ženi koja ko zna od kad nije spavala, jer je već mesecima maltretira jedno obično derište!!!

(Beba zaurla glasnije nego ikad.)

MILOŠ: Mislim da je mokar...

SANJA: Zabole me!

(Miloš nosi dete, uzima plastificirane pelene. Presvlači dete.)

MILOŠ: E, zamisli da si u Beogradu, pa da nemaš pampers. Morala bi da pereš i da sušiš pelene.

SANJA: Pa šta onda. Moja majka je i prala i sušila pelene, pa šta meni fali?!

(Miloš je pogleda.)

MILOŠ: Ništa.

SANJA: Je l' to gospodin ciničan, il se meni samo čini?

MILOŠ: Čini ti se.

(Miloš završava povijanje deteta, koje za trenutak učuti.

Sanja počinje da urla, kroz suze.)

SANJA: Da ideš ti malo u pičku materinu, znaš!

(Beba istog trenutka počne da urla iz sveg glasa. I Sanja urla, nadjačavajući bebu.)

SANJA: Što nisi našao neku bolju, ako ti ja ne valjam, je li!!! Što, imao si šta da ponudiš, od životnog prostora – prostrani dvosoban stan na sunčanom Banovom brdu, keva kao bonus dođe za džabe. U većoj sobi, naravno. Od prevoznog

sredstva, svakodnevna vožnja, crvenim mercedesom GSB-a, koja nudi druženje, nova poznanstva, čistu avanturu...

(Miloš je smiren, ipak, ne izdrži.)

MILOŠ: A što ti nešto nisi ponudila?

SANJA: Ja? A čiji tata je, molim te, platio karte dovde? Da nije možda tvoj?

MILOŠ: Nije.

SANJA: I ko je dao lovu za prvo vreme, ko? Da nisi možda ti!?

MILOŠ: Nisam. Tvoj čale je sve platio.

SANJA: Tako je, on je sve platio!!!

MILOŠ: Je l' sad u redu?

SANJA: Nije u redu!... I nije on za tebe čale. On je moj otac. Neću da čujem da ga zoveš čale.

(Miloš pokuša da napravi šalu.)

MILOŠ: A, ne, neću ga ja ni zvati. Rekao je da će se on javiti!

(Miloš se nasmeje. Sanja ga samo prezrivo gleda. Uzima mu dete iz naručja. Dete je začudo, trenutno, prestalo da plače.)

SANJA: Uopšte nije smešno.

MILOŠ: 'Ajde, Sanjice, nemoj da si tako nervozna. Pa Nova godina je, naša prva nova godina u Sidneju, napolju je toplo, sunce sija, zamisli sad kako je u Beogradu. Hladni stanovi, kod mene sigurno nema ni tople vode. Znaš, uvek za novaka nestane tople vode. Svi bi da se bar tog dana operu, pa onda, valjda zbog potrošnje, nema vode za sve.

SANJA: To ti je zato što živiš na Banovom brdu. Mi u centru imamo bojlere.

MILOŠ: Vidiš, nisam o tome do sad razmišljao. Fenomen kupanja pred Novu godinu. Želja za promenom, želja da se speru sve ružne stvari, nada u taj novi period koji dolazi...

SANJA: ...nada da će da se pojebe nešto na žuru, kad se svi napiju!

MILOŠ: Što si prosta.

SANJA: Ko te jebe!

(Miloš i Sanja neko vreme ćute. Sanja ljuljuška bebu, koja je, izgleda, konačno zadremala. Miloš postavlja tanjire na sto. Jednim udari, nešto energičnije.)

SANJA: Ne moraš toliko da treskaš tim tanjirima. Ako te mrzi, ja ću.

MILOŠ: Slučajno sam.

SANJA: Uostalom, to su tvoji gosti.

MILOŠ: Mislio sam da ti je Kaća drugarica.

SANJA: Kaća? Odakle ti ta ideja, majke ti? U Beogradu se nikada nismo družile. Ma, nismo se podnosile!!!

MILOŠ: Mislio sam da su se odnosi popravili.

SANJA: Je li, majke ti, dok si to mislio, na mom si visio?!

(Sanja se pakosno smeje.)

MILOŠ: To, osim što je vulgarno, nije ni logično. Na čemu bih ti ja visio?

SANJA: Kako na čemu. Pa na kurcu.

(Sanja ponovo prsne u isti, pomalo neurotičan smah.)

MILOŠ: Ti to i nemaš.

SANJA: Šta nemam?

MILOŠ: Pa to.

SANJA: Misliš, kurac?

MILOŠ: Sanja, ja sam te zamolio...

SANJA: ...đoku, kitu, pajser možda...?

MILOŠ: Sanja, stvarno...

SANJA: ...mambu, zmiju, močugu, šipku, čevap, mikrofona, crevo...!!!

MILOŠ: Ne čujem te.

SANJA: Čuješ, odlično.

MILOŠ: Ne čujem te.

SANJA: Čuješ, čuješ!

(Miloš besno vikne. Glasno. Preteći.)

MILOŠ: NE ČUJEM!!!

(Beba, probuđena vikom, zaurla. Sanja je ipak zaustavljena, barem na trenutak, gleda Miloša kao da odmerava da li sme da nastavi. Zatim produži, defanzivno, ublaženo.)

SANJA: Što vičeš, vidiš da si ga probudio...

(Zvono na vratima.)

SANJA: Samo su mi još ovi falili!

(Miloš odlazi ka vratima, otvori ih. U stan ulaze Kaća i Dule.)

KAĆA: Jesmo poranili? Duletu je crko sat, pa nismo znali...

(Sanja ustaje sa stolice, polazi u susret gostima.)

MILOŠ: Stížete tačno na vreme.

(Sanja i Kaća se ljube, muškarci se rukuju.)

SANJA: Mada nije da je Miloš baš neki ekspert... ni njemu ne radi sat.

KAĆA: Dobro došli...

(Sanja krene tri puta da se poljubi sa Kaćom, Kaća prihvati samo dva puta, tako da Sanja ostane da „visi“)

KAĆA: Jao, izvini, ja sam se izgleda odvikla od tog seljačkog običaja, ljubljenje tri puta...

(Sanji nije pravo i to je očigledno. Kaća poljubi Miloša dva puta.)

SANJA: Ja se, u stvari, sa najbližima ljubim samo jednom...

(Sanja Duleta poljubi samo jednom.)

SANJA: To mi je nekako najintimnije. Kako si, Dule?

DULE: Dobro...

(Kaći nije pravo i to je očigledno. Unosi se u lice detetu.)

KAĆA: Kako si mi ti, mališa? Vidi šta ti je tetka Kaća donela...

(Kaća vadi iz tašne nekakvu igračku koja svira.)

KAĆA: Vidi, Nindžo. To ti je od tvoje tetke Kaće...

(Beba, naravno, zaurla. Jače nego ikad. Sanja uzima poklon, izmiče se sa detetom.)

SANJA: Hvala, nije trebalo... i molim te, nemoj da ga zoveš Nindža. To mi je od-
vratno. Ime mu je Džoni.

KAĆA: Ja sam mislila da je simpatično, kao šatrovački: Nidža-Nindža...

MILOŠ: Ime mu je Nikola, a ne Džoni.

SANJA: Al' nije ni Nindža!

MILOŠ: Nećemo sad o tome.

SANJA: Jebi SE.

(Situacija je neprijatna. Svi ćute. Tišinu prvi prekine Dule.)

DULE: Domaćine, je l' ima u ovoj kući nešto da se popije!

MILOŠ: Ima, kako da ne!

(Miloš iznosi viski na sto.)

MILOŠ: Ko će s ledom, ko će bez leda...?

DULE: Šta imaš? Džoni...

(Dule misli na viski marke Džoni Voker.)

KAĆA: Eto vidiš da je glupo da ti se dete zove Džoni. To je isto, kao da si ga u
Beogradu nazvala Baltik. Ili Žuta Osa.

(Kaća se smeje. Sanja nije pravo.)

DULE: Je li, a gde ti je ono od prošli put?

MILOŠ: Kajsijevača?

DULE: Jeste, ona užička...

MILOŠ: Nema više. Popila Sanja.

KAĆA: Opa! Nisam znala da si i ti ljubiteljka tih ruralnih obeležja!

SANJA: Nisam popila, nego sam stavljala obloge. Boleo me zub.

KAĆA: Pobogu, Sanja, ova država je barem bogata pejn kilerima. Nema vreme-
na kapitalizam za zubobolju, glavobolju, srdobolju... Samo siđeš u samišku i
kupiš lek.

SANJA: Ne znam, Kaća, da li si primetila, ali ja sam majka maloletnog deteta,
takozvane bebe, koju još uvek dojm. I ne bih htela da se u mom mleku nađe
bilo kakva hemija, da ga od malih nogu navučem na analgetike.

KAĆA: Pa si zato izabrala onaj otrov. Alkohol, šezdeset procenata, baš dobro za
dete!

DULE: Stvarno, Sanja, onakvu rakiju da rasipaš...

KAĆA: I ti, Dule, od kad si ti u tom seljačkom fazonu? U Beogradu si uvek pio
viski, rakiju nisi hteo ni da omirišeš, a sad mi već danima kukaš za tom brljom!

MILOŠ: Nije to brlja. To je prava domaća rakija. Moj ćale je lično peče na pla-
cu.

KAĆA: Takvi alhemičarski izleti su, srećom, u ovoj civilizovanoj državi, zakonom
zabranjeni. Ja bih molila jedan viski, sa puno leda i čašu vode, sa strane, ako
ne tražim previše.

DULE: I meni isto. Led i i voda ne treba.

KAĆA: Što ne uzmeš odmah flašu, pa nek te priključe introvenozno. Što da
dangubiš...?

MILOŠ: Kaća, molim te, pusti čoveka da popije piće. Nije svaki dan Nova godina.

KAĆA: Ma nek pije, šta me briga!

(Miloš svima toči piće.)

MILOŠ: E, pa živeli.

DULE: Živeli.

KAĆA: Čin-čin!

(Sanja ćuti. Svi se kucaju.)

KAĆA: Pa Miloše, kako je u ofisu?

MILOŠ: Nije loše. Od Nove godine dobijam slobodnu svaku nedelju.

DULE: Ma nemoj, a plata?

MILOŠ: Plata ostaje ista. To mi, u stvari, dođe kao povišica. Umesto sedam, radim šest dana u nedelji, a dobijam istu kintu kao i pre.

SANJA: Bolje da si uzeo da za veće pare radiš i nedeljom.

KAĆA: Da znaš.

MILOŠ: Nisu mi to ponudili.

SANJA: Ne laži. Što ti ne bi ponudili? Nego tebe mrzi da radiš!

MILOŠ: Kako to misliš. Mrzi me da radi? Pa već godinu dana radim svaki dan, bez prestanka.

SANJA: Imao si odmor.

MILOŠ: Nedelju dana. Je l' ti misliš da je to dosta?

SANJA: E, molim te, idi osnuj sindikat, žali se na kapitaliste, radi šta hoćeš, samo nemoj da me gušiš. *(Duletu)*. Kako je kod tebe, u šopu?

DULE: Dobro je...

(Kaća prekida Dulete.)

KAĆA: Molim te, Sanja, nije to nikakva šop, to je prodajna galerija antikviteta!

DULE: Pa dobro, nema veze...

KAĆA: Ima veze, Dule, ima veze! Ovako izgleda kao da si ti prodavac!

DULE: A nego šta sam?

KAĆA: Ti si galerista.

DULE: Daj, Kaća, ne lupetaj! Kakav galerista... *(Milošu)* Sipaj mi još jedan.

KAĆA: Molim te, Dule, ti si završio istoriju umetnosti i radiš u galeriji. Znači - galerista si. To se tako kaže. Pogledaj u rečnik!

(Sanja podmeće svoju čašu dok Miloš toči Duletu viski.)

SANJA: Sipaj i meni.

MILOŠ: Ti ne možeš. Zbog Nikole.

SANJA: Ma, hajde, molim te. Neće ništa da mu fali.

(Miloš je odlučan.)

MILOŠ: Ne može.

(Sanja razočarana.)

SANJA: Jedi govna.

KAĆA: Mogli bismo, u stvari, da kupimo dve infuzije, da ih priključimo oboje na flašu i Duleta i malog, što da se muče, pa da budu cimeri u šok-sobi...

(Kaća se smeje, Sanja ustaje.)

SANJA: Jedi i ti govna.

(Sanja kreće sa detetom u sobu.)

KAĆA: U, što smo osetljivi.

(Sanja utučena.)

SANJA: Idem da ga stavim da legne.

(Sanja izlazi.)

MILOŠ: To je ta postnatalna kriza.

DULE: Jeste, znam ja. Čitao sam o tome.

KAĆA: Ti si čit'o! Gde si, majke ti, ti to čit'o. Od kako smo došli ovde, nisi uzeo u ruke ništa što nema loptu na naslovnoj strani. A da, može i reket ili skija. Drugo te ništa ne zanima!!!

DULE: Nemoj tako. Čitam i „Australijan Loteri Vikli“.

MILOŠ: Šta ti je to?

DULE: Časopis za sportsku prognozu.

(Dule počne da se smeje.)

DULE: Sipaj mi još jedan.

MILOŠ: Nisam znao da to ima.

KAĆA: Pa nisi se konsultovao s ekspertom.

(Miloš ustaje.)

MILOŠ: Izvinite. Idem da vidim da li joj treba pomoć.

KAĆA: Samo napred. Dule je tek kod prve flaše. Duga je noć.

(Miloš odlazi u sobu gde je Sanja. Dule sam sebi toči piće.)

KAĆA: Molim te, malo se obuzdaj. Treba još bar pet sati da sedimo ovde.

DULE: Niko te nije terao da dolaziš...

KAĆA: Ma nemoj, a čija je ideja bila da slavimo Novu godinu sa njima?

DULE: Ja sam mislio da će ti to biti prijatno. Ipak se sa njim družimo...

KAĆA: Družimo se, zato što smo ovde. U Beogradu im u kuću ne bih privirila!!! Seljaci...

(Dule opet toči viski.)

DULE: Zvala je keva jutros. Jesam ti rekao?

KAĆA: Nisi. Tvoja ili moja?

DULE: Moja. Kaže ona mala, iz tvoje zgrade, znaš ona Ana...

KAĆA: Ana Simović, nije iz moje zgrade, nego iz susedne, čet'esčetvorke, znam...

DULE: E, ona. Zaposlila se na tevu.

KAĆA: Ona mala?! Ona što frflja, što joj jedno oko beži malo u stranu!?!

DULE: To za oko ne znam. Ali ona čita vesti i vodi top listu.

KAĆA: Eto ti. Pa ne, ako je ona stigla do televizije, onda stvarno...! Ta mala. Pa ona nije ništa ni završila!!!

DULE: Studira geografiju.

KAĆA: Geografiju studira! A ja sa diplomom žurnalistike mogu da se zaposlim u Geokarti. Da crtam mape, je li?

DULE: Pa, dobro, nemoj da besniš, ja sam ti samo onako ispričao, kaže mama, ceo komšiluk je ponosan.

KAĆA: Ona mala, majku li joj njenu! Je l' vidiš kako je profitirala!? Je l' vidiš!? Ne, pa ona je direktno *moje* mesto ukrala, razumeš! *Moje!!!*

DULE: Čekaj, bre, Kaća, kako tvoje? Kakve to veze ima s tobom. Pa ti nisi nikad ni radila na televiziji...

KAĆA: Nisam! Jer nisam mogla da dođem na red od takvih!!! Ispite sam davala u roku u junu i septembru, nisi mog'o da me vidiš u „Em Džiju“ i samo sam jednom, *jednom* za četiri godine studiranja, otišla na Kop na skijanje! Je l' istina?!?

DULE: Istina je. Išla si na Brezu.

KAĆA: To sam išla da se odmorim. Od napornog rada, od knjige!!! A ona, mala, zavrtela dupetom levo-desno i tras: na televiziju!!!

DULE: Čekaj, bre, Kaća, otkud ti znaš kako je devojka dobila posao. Možda je bila audicija.

KAĆA: Znam ja te audicije! Obim grudi i broj telefona, to je jedino što se traži!!!

DULE: Pa nema ona neke sise.

KAĆA: A otkud ti znaš kakve ona sise ima, je li? I zato te je majka zvala, da ti to priča! Je l' im zato šaljem pare, da nas izveštavaju o sisama Ane Simović!!!

DULE: Kaća, molim te, ne znaš šta pričaš...

KAĆA: Tvoja majka mene nikad nije volela! Nikad!!!

(Dule se trudi da urazumi Kaću.)

DULE: Kakve sad veze ima moja majka...?

KAĆA: Ima! Ima! Oni su krivi! Oni su krivi što ja sedim ovde, umesto da sam kod kuće, sa svojim društvom, svojim prijateljima, da radim posao, za koji sam se školovala i da od svoje, sopstvene, zarađene love, mogu pristojno da živim!!! Tvoj otac i tvoja majka i milioni takvih, koji su u pauzama pečenja rakije na placu i klanja prasića po kadama, glasali za one zlikovce, za lopove i kriminalce!!! Zbog njih ja nisam mogla da ostanem u svojoj zemlji, u svom gradu, zbog dođoša iz raznih Gurguzovaca i njihovih zemljaka odande, koji su mi odredili i vlast i život i sudbinu!!!

(Kaća završi. Očajna, uznemirena, potresena, gleda Duleta.)

DULE: Glasali su, to je istina. Ali ja ne mogu da ih ubijem zbog toga.

KAĆA: Mogao si da ih promeniš.

DULE: Kako da ih promenim? Kako...?

(I Kaća i Dule začute. Dule doliva i sebi i Kaći piće. Piju čutke. Čute neko vreme, svako zagledan u svoju čašu. Čuje se tresak iz susedne sobe, kao da je, na primer, plastična kada porušila igračke, zatim se čuje plač malog Nikole.)

KAĆA: Evo ga ovaj opet... *(vikne)*... Je l' treba neka pomoć!!!!?

SANJA *(of)*: E, dođi molim te, ako te ne mrzi!

KAĆA: Evo, odmah!!! *(Duletu)* Iди vidi šta hoće.

(Dule poslušno ustaje, odlazi u sobu odakle se čuju glasovi. Na vratima se mi-moiđe sa Milošem, koji nosi flašicu.)

KAĆA: Šta je bilo?

MILOŠ: Ništa, moram da prokuvam vodu. Sad će se valjda smiriti.

(Miloš dolazi do šporeta, stavlja posudu za prokuvavanje vode za dete. Leđi-ma je okrenut Kaći. Oboje čute. Kaća progovori ne gledajući ga.)

KAĆA: Zašto nisi došao sinoć?

MILOŠ: Kad?

KAĆA: Sinoć posle posla. Bio je dogovor.

MILOŠ: Sinoć... nisam mogao.

(Kaća ustaje od stola, polako prilazi Milošu.)

KAĆA: Zašto?

MILOŠ: Nikoli nije bilo dobro.

KAĆA: Šta mu je bilo?

MILOŠ: Temperatura.

(Kaća je prišla Milošu, priljubi se uz njegova leđa, obuhvati ga rukama.)

KAĆA: Čekala sam te...

MILOŠ: E, Kaća, nemoj molim te, mogu da uđu...

KAĆA: I ja sam imala temperaturu. Satrdej Najt Fiver. Znaš kako mrzim da sam subotom sama...

(Kaća spretno otkopčava Miloševe pantalone, dok on pokušava da se odupre.)

MILOŠ: Ti izgleda stalno imaš temperaturu...

KAĆA: Imam. A posebno sad.

MILOŠ: Kaća, molim te, pa tu ti je muž, a i Sanji nije dobro. Plakala je...

KAĆA: Sa onakvom guzicom i ja bih plakala!

(Kaća je već uspela da, lako zadigavši suknju, Miloša i sebe postavi u situaciju koja vodi ka takozvanom koitusu „otpozadi“.)

KAĆA: 'Ajde samo malo. Samo da vidimo kako je.

(Miloš pokušava da se odupre.)

MILOŠ: Znamo kako je Kaća, molim te...

(Kaća lomi Milošev otpor. Odnos započinje.)

KAĆA: Je l' znamo...?

MILOŠ: Znamo...

(Oboje seksualno uzbuđeni. Miloš deluje smešno, dok Kaća potpuno vlada situacijom.)

KAĆA: Pa, kako je, Miloše?

MILOŠ: Dobro...

KAĆA: Kol'ko dobro?

(Miloš je, očigledno, u stanju orgazma.)

MILOŠ: Ja-ko do-bro!!!

(Sledećeg trenutka Kaća hitro spušta suknju.)

KAĆA: Ma nemoj, nisam primetila!

(Miloš zakopčava pantalone, pognute glave. Kaća se uputila ka kupatilu.)

MILOŠ: Gde ćeš?

KAĆA: Da ispričam Sanji.

(Miloš se iskreno prepadne.)

MILOŠ: Jesi normalna?!?

(Kaća se nasmeje.)

KAĆA: Šta si se usr'o? Idem u kupatilo.

MILOŠ: Molim te, Kaća, nemoj da psuješ. Ne stoji ti.

KAĆA: E, to sranje zadrži za svoju ženicu. Ona je dovoljno neurotična, da može i da upali.

(Kaća je gotovo izašla. Miloš progovori.)

MILOŠ: Kaća!

(Kaća se okrene.)

MILOŠ: Opet nisi svršila?

KAĆA: Šta to tebe briga!!!

(Kaća ude u kupatilo, zalupi vratima. Istog trenutka, otvaraju se vrata od so-be. Pojavljuje se Dule.)

DULE: Pita Sanja gde je ta voda.

MILOŠ: Voda? A, voda, evo odmah...!

(Miloš uzima flašicu. Dobacuje Duletu.)

MILOŠ: Daj joj, molim te.

(Dule otvori vrata, pruži flašicu, zatvori ih. Dođe do stola, sedne.)

MILOŠ: Hoćeš još jedan viski?

(Dule već toči sam sebi viski.)

MILOŠ: Mnogo piješ.

DULE: Mnogo pijem, a ne napijam se.

(Miloš ga zagleda.)

MILOŠ: Stvarno. Uopšte ne izgledaš pijan. Nisi mnogo popio?

(Dule Milošu pokazuje flašu, u kojoj ima pića samo na dnu.)

MILOŠ: Mnogo si popio. Pa kako onda nisi pijan?

DULE: Tako.

MILOŠ: To je nemoguće.

DULE: Jebi ga. Ja sam fenomen.

MILOŠ: Pa kako, bre, čoveče, još se sećam kad si se na Kićinom ispraćaju ušibao tako da sam te vozio u urgentni centar. Ispirali ti stomak od pola litre votke.

DULE: To je bilo drugo vreme.

MILOŠ: Pa i to što kažeš.

(Obojica učute. Dule pije.)

DULE: Gde je Kaća?

(Milošu je neprijatno.)

MILOŠ: U kupatilu... Boli je stomak.

DULE: Žene. Jebo ih onaj ko ih izmislila.

MILOŠ: Nemoj tako, Dule...

DULE: A, da izvini. Ti si druga priča, to za tebe ne važi. Ti si sad porodičan čovek, žena, dete, sve po propisu...

(Obojica začute.)

DULE: E, reci, majke ti, jesi li ikada mislio da će se sve ovako završiti... Do juče si bio najveći jebač u gradu, perspektivan sociolog s intelektualnom žvakom. Ne psuje, ne pije, nije džiber, ribe su se palile na to...

MILOŠ: Pusti sad to, Dule, to vreme je prošlo...

DULE: Pa to ti i kažem. Je l' si se nadao da će tako brzo da prođe. Da ćeš za godinu dana da postaneš muž, otac, hranilac porodice, službenik ugledne sidnejske turističke agencije...

MILOŠ: Pa to sa agencijom mi baš nije padalo na pamet...

DULE: ...da ćeš da se raduješ svakoj slobodnoj nedelji, koje su, doduše, u početku bile retke, ali i to je bolje, jer kad radiš non-stop, nemaš kad ni da trošiš lov...

MILOŠ: Zato Sanja ima puno slobodnog vremena.

DULE: Jeste, ali imala je i u Beogradu. Samo, tamo ti nisi imao šta da joj ponudiš.

MILOŠ: Htela je stan. I kola. Znaš šta, Dule, nisam ja baš tako hteo... odmah sve, ženidba, dete... Hteo sam prvo malo da živimo, da probamo...

(Miloš učuti, zamisli se.)

MILOŠ: Njeni su insistirali. Čale nije hteo da joj dâ da živimo nevenčani.

(Dule počne da se smeje.)

DULE: Divlji brak, ta šema...?

MILOŠ: Pa jest. I onda sam se oženio. Posle kad je rekla za bebu, bilo mi je svejedno... Sad bar imamo gde, imamo stan i pristojnu lov...

DULE: Ja sam im'o stan, onaj babin, na Zvezdari. Al' im'o sam i babu. Kaća kaže da ju je to seksualno osakatilo, da je baba ubila njen libido...

MILOŠ: Kako, majke ti...?

DULE: Kaže da nas je slušala. Da je tačno znala kad ćemo da se karamo, pa se onda primiri i sluša...

MILOŠ: Što bi vas baba slušala?

DULE: Otkud znam, Kaća kaže, da bi drkala.

(Miloš se zgrozi.)

MILOŠ: Odvratno...

(Zatim se zamisli.)

MILOŠ: Kako baba može da... mislim, stara je.

DULE: To sam joj i ja rekao. Onda je ona rekla da sam edipovac. E, aj' majke ti, ti si to imao na faksu, je l' može čovek da ima Edipov kompleks prema babi?

MILOŠ: Ma, gde može... U stvari, ne znam. Nismo to učili.

DULE: U svakom slučaju, Kaća je bila zapela da se ženimo i da se iselimo. Da idemo u Australiju. Kaže, ovde je perspektiva.

(Dule doliva piće.)

DULE: I ja je oženim, prodam vartburga, ploče i zvučnike, pa na put. Čim smo seli u avion, baba umre. Keva kaže od tuge.

(Dule začuti. I Miloš čuti. Zatim se doseti.)

MILOŠ: Pa znaš šta, ako je od tuge... možda je stvarno bila nastrana.

DULE: Jebi ga. Možda...

(I Miloš i Dule ponovo začute.)

DULE: Šta si rekao, gde je Kaća?

MILOŠ: U kupatilu. Boli je glava.

DULE: Ja sam mislio da je stomak.

(Milošu je neprijatno.)

MILOŠ: Pa, to stomak... nemam pojma, nešto joj fali.

DULE: Aha... Je li, Miloše, jesmo li mi prijatelji?

MILOŠ: Jesmo, Dule. Prijatelji smo.

DULE: A jesmo najbolji prijatelji?

(Miloš ustane, neprijatno mu je.)

MILOŠ: Šta te je sad spopalo, šta me pitaš to...?

DULE: Reci mi, jesmo li najbolji prijatelji?

(Miloš okleva. Pa kaže.)

MILOŠ: Jesmo.

DULE: Je l' to znači da među nama nema tajne?

MILOŠ: Koj ti je, bre, Dule, vidiš da si se ipak napio!!!

(Dule ustaje, grli Miloša. Veoma je pribran. Sasvim trezan. Snažan zagrljaj.)

DULE: Ne mogu ja da se napijem, Miloše. Od kako sam došao ovde, od kako sam doputovao, od one prve noći, kada sam ležao budan u hotelu, kada sam gledao u cevi radijatora, u bubašvabe koje idu pravilnim redom, u koloni, sklajnajući se da propuste jedna drugu, od kako sam ih brojao i njih i ovce i stada kengura, ne bih li barem malo odspavao, od tada, ja više nikada ne mogu da se napijem, Miloše. Jednostavno, nije mi ništa. Nikakve senzacija, nikakva emocija, ništa...

(Kaća izlazi iz kupatila. Stoji iza leđa obojici. Dule nastavlja.)

DULE: A znaš zašto? Zato što sam se tada, te noći, u tom šugavom hotelu, dok je moja žena mirno spavala pored mene, omamljena dugim letom i džet legom, zato što sam se usr'o od straha. Straha od onoga što me čeka. Od života daleko od kuće. Od života s mojom ženom. Od života, Miloše.

(Dule klone, Miloš ga gleda. Kaća Prilazi Duletu. Pokušava da se smeška.)

KAĆA: Ti, Dule, stvarno umeš da napraviš atmosferu, pravu novogodišnju...

(Dule iznenada nastavi.)

DULE: I nije to jedino što ne mogu, Miloše.

KAĆA: Dule, dosta je bilo...

DULE: Ima nešto još gore, Miloše.

KAĆA: Dule, kad ti kažem, dosta je!!!

DULE: Imam trideset dve godine, imam ženu, prijatelja, status emigranta u bogatoj zemlji, još samo kad bi mogo da mi se digne...

(Kaća počinje da urla.)

KAĆA: Umukni! Umukni, idiote jedan!!!

DULE: Ne može da mi se digne, burazeru, od straha ne mogu da jebem! Ustr'o sam se one noći i odonda ništa!!!

(Kaća urla, pokušava da mu zapuši usta, da mu nadjača glas.)

KAĆA: Zaveži, đubre lažljivo! Prekini, prekini odmah!!!

DULE: I zato je ti, prijatelju, slobodno jebi, bolje ti nego neko drugi, bolje prijatelj, kad ja već ne mogu!!!

(Dule počne da se smeje. Sanja je, neprimećena ušla u sobu. Kaća glasno plače. Miloš oborio glavu. Zatim gleda Sanju, koja samo stoji i mirno ih gleda. Sve se utiša. Sanja tiho, odlučno kaže.)

SANJA: Zaspao je.

(Svi je pogledaju. Sanja dodaje.)

SANJA: Ohladiće se meso.

(Dule se nasmeje.)

DULE: Ja ću da isečem.

(Dule pohita ka kuhinji, Sanja takođe, Kaća za njom.)

SANJA: Kaća, da mi pomogneš da začinem salatu.

KAĆA: Nema problema...

(Svi su zabavljeni svojim poslovima. Miloš stoji za trenutak sam, zamišljen.)

MILOŠ: Jebi ga.

(Zamračenje. Čuje se plač bebe.)

M r a k

SCENA III

LOS ANĐELES, AMERIKA

(Isti stan, obogaćen za jednu palmu u saksiji, ovaj put je „pozadina“ novogodišnjeg žura koji se odvija napolju, u bašti kuće. Spolja dopire glasna muzika, narodnjaci hard-core, žagor gostiju, svetla koja se prelamaju na vodi u bazenu. Toplo je, neuobičajeno toplo čak i za Kaliforniju.)

Stan je prazan nekoliko trenutaka.

Zatim u stan ulazi Mara. Zatvara vrata za sobom, time donekle priguši glasnu muziku koja dopire spolja. Ne pali svetlo, seda za sto. Vadi malu lulu, koja se koristi za pušenje marihuane. Stavlja malo trave u lulu. Pali. Plamen upaljača osvetli Marino lice, ali osvetli i Jovana koji sedi u fotelji iza njenih leđa. Jovan se ogласi.)

JOVAN: Hi!

(Mara se trgne, uplaši.)

JOVAN: Im'sorry, i didn't mean to fright you...

MARA: It's OK. I was just surprised....

(Mara gleda Jovana neko vreme. Kao da ga procenjuje. Ponudi mu lulu.)

MARA: Want some?

JOVAN: California grass?

(Mara se nasmeje.)

MARA: Off course. My name is Mara.

(Mara pruži ruku.)

JOVAN: Mara?

(Mara klimne glavom. Jovan počne da se smeje. Mara ga gleda, ne shvata.)

MARA: What's funny?

JOVAN: Sorry. Hi, Mar, I'm Jovan.

MARA: Jovan? Sereš.

(Jovan se smeje, vrti glavom.)

MARA: Pa ti si naš?

JOVAN: Izgleda.

MARA: Pa što nisi rekao!?

JOVAN: Otkud znam. Računam, u Americi je pristojno da pričam američki.

MARA: A ti si neki pristojan tip?

JOVAN: Trudim se. Odakle si?

MARA: Iz Njujorka. U stvari, iz Beograda. Ali sad živim u Njujorku. A ti?

JOVAN: Ja sam odavde. Mislim, i ja sam iz Beograda, ali sad živim ovde. U Holivudu.

MARA: Što to dobro zvuči. A man from Hollywood.

JOVAN: Zvuči dobro, al' i nije neki kraj. Od komšija, gajim samo Meksose.

(Oboje dok razgovaraju, „duvaju“ marihuanu, dodaju jedno drugom lulicu.)

MARA: Je li? Ja sam uvek mislila, Holivud, to mora je nešto opasno. Ono, filmovi, glumci, šou biz, te fore. Kad – kesa.

JOVAN: Nije kesa. Al' nije ni super. U stvari, nemam pojma. Onako, normalno je. Obično.

(Ulazna vrata se za trenutak otvore, u unutrašnjost stana dopre zavijanje turbo narodnjaka. Pjesma o patnji, rakiji i sreći. Ili neka slična. Čuju se glasovi, ljudi pevaju zajedno za vokalnim izvođačem sa ploče. Jedan glas (Dačín) se izdvoji.)

DAČA (off): Će me nađe!!!

(Vrata se zalupe. Jovan i Mara se zagledaju, počnu da se smeju.)

JOVAN: Uradile ga reči.

(Oboje se zacene od smeha.)

MARA: E, je l' znaš da oni sve ove narodnjake imaju na sidiju. Nova tehnologija, čoveče...

JOVAN: Ma to je neko doneo.

MARA: To ti i ja kažem, neko je taj užas spakovao i doneo čak ovde... E da mi je da vidim taj mozak...

(Pale novu lulu.)

JOVAN: Što dobra trava.

MARA: Kalifornijska! Znaš onu pesmu: „Jo-Jo left home, from, Tucson, Arizona, for some California grass...!”

(Jovan i Mara uglas zapevaju Bitlse.)

JOVAN, MARA: „Get back, get back, get back to where you once belonged...”

(Jovan i Mara se nasmeju.)

JOVAN: Samo, znaš šta, kad sam letovao na Visu, u Komiži, veruj mi, na terasi sam u saksiji gajio bolju vutru od ove.

MARA: Ih, sad.

JOVAN: Kad ti kažem. Nije bila jača, al' je bila bolja. Onako, smešnija. A, otkud ti ovde?

MARA: Došla sam kod drugarice, za božićne praznike.

(Za trenutak dopre stravična muzika iz bašte. Zavijanje, zakivanje.)

JOVAN: Odličan potez. Ovakav žur nisi smela da propustiš!

(Mara se nasmeje. Oboje povlače dimove marihuane.)

MARA: E, je l' znaš da kapiram, ovako, kad zatvorim oči, kapiram da sam na splavu. U bloku četrespet.

(Mara pojasni.)

MARA: Nije da sam nekad bila, al' sto posto je isto ovako!

JOVAN: Ma ja znam ove ljude. Ne znam samo kad su se tako izdžiberisali. I znači, dolaziš iz Njujorka?

MARA: Aha. Tamo sam već šest meseci.

JOVAN: Pa to i nije tako mnogo. Ja sam ovde tri godine.

MARA: I, je l' ti se sviđa?

JOVAN: Je l' se tebi sviđa?

MARA: Nemam pojma.

JOVAN: Pa što si onda ovde?

MARA: Pa, kažem ti, zvala me drugarica na doček...

JOVAN: Molim?

MARA: Kaže, da dočekam prvu Novu godinu na plaži.

JOVAN: Ne kapiram.

MARA: Kako to misliš, ne kapiraš?

(Mara i Jovan se gledaju kratko. Zatim Jovan „ukapira“.)

JOVAN: A ti misliš na žur!!! A ja mislio...

(Jovan počne da se smeje, malo naduvano, Mara i dalje ne razume, ali smešno je i njoj.)

MARA: Šta je smešno, kaži! Kaži mi, molim te, šta je smešno!

(Jovan se „kida“ od smeha. I Mara se zacenjuje, ali ne zna zašto. Uspeva da izgovori.)

MARA: E, keve ti, reci mi šta je smešno...

(Oboje u napadu „naduvanog“ smeha. Jovan se prvi smiruje. Briše suze.)

JOVAN: E, kakva fora...

MARA: Loša trava, a?

JOVAN: Nisam rek'o da je loša, nego da znam i za bolju.

MARA: E, znaš šta, nije da ja nešto duvam, u stvari i ne duvam uopšte.

(Jovan se iskreno začudi.)

JOVAN: Ma nemoj, a što?

(Mara se malo postidi. Promrmlja.)

MARA: Izlaze mi bubuljice.

JOVAN: Šta ti izlazi?

(Jovan opet počne da se smeje. Mara je pomalo uvređena.)

MARA: Šta se smeješ, ozbiljno ti kažem.

(Jovan se naglo uozbilji. Njegova zabrinutost deluje komično.)

JOVAN: Ozbiljno? Pa gde ti izlaze?

(Mara pokazuje površine na licu, Jovan se približi.)

MARA: Tu. I tu... Ma, svuda!

(Jovan je ozbiljno zagleda. Veoma blizu njenom licu.)

JOVAN: To nikad nisam čuo... a i ne vidim ništa.

(Jovan je sasvim blizu Mare.)

JOVAN: Koža ti je divna.

(Jovan se zagleda u Maru, Mara u Jovana. Čute nekoliko trenutaka. Zatim Jovan progovori.)

JOVAN: Ovde ti je dečko?

(Mara se trgne, okrene se. Traži pogledom.)

MARA: Gde?

(Jovan se odmakne. „Kulira.“)

JOVAN: Nemam pojma, ja pitam.

MARA: A to... Nisam sa dečkom, sama sam. U stvari, i nemam dečka.

(Jovan je „belo“ gleda.)

JOVAN: Pa što se onda okrećeš?

MARA: Nemam pojma, ti si rek'o... zbunila sam se!

(Jovan opet počne da se smeje. Mara ga ozbiljno gleda.)

MARA: Ti sto posto misliš da sam ja neka kokoška.

JOVAN: Ma jok...

MARA: E, znaš šta, nisam ja glupa!

(Jovanu je smešnije, i Mara počne da se smeje. Ovaj „napad“ traje kratko. Mara uzdahne. Jovan čuti. Situacija je pomalo trapava.)

JOVAN: Znači, nemaš dečka?

(Mara negira.)

MARA: Ccc.

JOVAN: Otkud to? Mislim, dobra si riba...

(Mara ga pogleda prekorno. Jovan bi da se ispravi.)

JOVAN: 'Oću reći, interesantna si, ovako zanimljiva...

MARA: Ne seri.

JOVAN: Izvini.

MARA: Ništa.

JOVAN: Pa?

MARA: Šta pa?

JOVAN: Pa to. Kako to da nemaš dečka?

(Mara se brecne.)

MARA: Šta te boli dupe!

(Jovan je uvređen.)

JOVAN: Izvini, molim te!!!

MARA: Ništa.

(Mara začuti. Ipak se odluči da doda. Tiho.)

MARA: Šutn'o me je.

(Jovanu je sad žao što je uopšte pitao. Mara ipak nastavi.)

MARA: Raskinuli smo kad sam kretala. Kaže, Amerika ga ne zanima. Ima on svoje ime u Beogradu, svoj posao, prijatelje...

JOVAN: Pa je l' ima?

MARA: Valjda ima.

JOVAN: A ti? Šta ti radiš?

MARA: Ja sam pijanistkinja.

JOVAN: Sereš!

(Mara se nasmeje. Veselo.)

MARA: Ozbiljno. A ti?

JOVAN: Ja sam glumac.

(Mara zausti, Jovan je preduhitri.)

JOVAN: Ne serem, ozbiljno! Diplomirao sam na FDU. I ti si s Akademije?

MARA: Aha. U junu sam diplomirala. I šta kažeš, glumac? Pa je l' sam te gledala negde?

JOVAN: Ma jok. U stvari, možda jesi. Je l' znaš onu reklamu, ono za tablete za... ono, neka fora za srce, na bazi belog luka...

(Mara nema ni blagu predstavu. Ali trudi se.)

MARA: Za srce...?

(Mara pokušava da se seti.)

JOVAN: Ma znaš, ona reklama, kao ja dolazim, a jedna riba meni ide u susret, kao riba opasna, ona mala Jelena, znaš ona manekenka, što se zabavlja sa onim, vlasnikom „Zvezde“...

(Mara gleda, potpuno „clueless“.)

MARA: Aha...

JOVAN: Nema veze, ta neka riba dolazi, i ja kao čuka mi nešto kao ne radi, nešto udara, čuje se ono u ofu, tdk-tdm, tdk-tdm, tdk-tdm i ja kao stanem, ona me pogleda, pruži tabletu i kaže „Dečko, 'ajde oladi!“...

(Jovan dodu, malo postiđeno.)

JOVAN: I onda natpis, ime tih tableta.

(Jovan ućuti. I Mara ćuti. Smešno joj je. Jovan shvata koliko je glupo to što je ispričao.)

JOVAN: Ne znaš, sigurno. A i nije se puno emitovala...

MARA: Ma nemoj, baš me čudi...

(Oboje počnu da se smeju. Veselo.)

JOVAN: E, igrao sam ja u školskom programu. Hemija za sedmi i osmi razred.

MARA: E, to sam sto posto gledala.

JOVAN: Sereš.

MARA: Majke mi. Ja sam redovan pratilac školskog programa. Obično, kad vežbam, mislim, ranije, dok sam vežbala, ja uključim teve, ali bez tona, na mutavo, pa sviram i gledam slike. Volim tako nešto da mi se mrda. I onda, obično ujutru vežbam, mislim vežbala sam, ranije...

(Mara začuti. Puni lulicu.)

MARA: A pozorište?

(Jovan se „napravi“ da nije čuo pitanje.)

JOVAN: A sad, ne vežbaš više?

(Mara promrmlja.)

MARA: Nemam klavir. A pozorište?

JOVAN: Pa zar ne znaš nekog ko ima?

MARA: Znam.

JOVAN: Pa što ti ne pozajmi?

MARA: Da mi pozajmi klavir? Ti si stvarno nenormalan. A šta je bilo s pozorištem?

(Jovan pruži Mari lulicu.)

JOVAN: 'Oćeš?

MARA: Je li, je l' ti to izbegavaš pitanje?

JOVAN: Koje pitanje?

MARA: Izbegavaš, izbegavaš! A što?

JOVAN: Ja stvarno ne znam o čemu ti govoriš...?

MARA: E, Jovane, ne moraš ti meni da kažeš, mislim, nema veze, ja se tebi jesam poverila za dečka, al' ti meni ne moraš ništa da pričaš...

(Jovan uzdahne. Ozbiljan je.)

JOVAN: Nema tu šta da se priča. Igrao sam u jednom komadu. Nešto studentski, bezveze. Nas nekoliko, s klase. Spremali smo Držića za ispit, pa nam je bilo zgodno da putujemo malo po unutrašnjosti, da uzmemo neku kintu. Mislili smo, narod voli takve komade, ima tu i psovki i seksa i onako, veselo je...

(Jovan učuti. Razmišlja. Mara je takođe ozbiljna.)

MARA: I?

JOVAN: I ništa, igrali smo jedno pet-šest predstava po Srbiji, preko jednog ortaka smo organizovali šemu sa domovima kulture...

(Mara je ozbiljna, ali i nestrpljiva.)

MARA: I?!

JOVAN: I onda smo došli u neku selendru, ne znam ni kako se zvala. U svečanu salu gimnazije. Puna sala i dece i profesora. Nisu to, u stvari, uopšte deca, to su već gimnazijalci, tinejdžeri...

MARA: Kapiram, kapiram, i?

JOVAN: I mi tu krenuli predstavu, *Dundo Maroje* i sad izađe taj moj ortak, on je igrao Petrunjelu, pošto smo hteli tako, tu originalnu foru da zadržimo, da muškarcu igraju žene, a i ova devojka s klase nije htela da putuje, nije bitno sad, i izađe on, krene da igra, kad ono iz publike, jedan se digne i zaurla: „Vidi ga peder, mamu mu jebem, hrvatsku!”

(Jovan se, kad god priča ovu priču, svaki put ponovo potrese. Mara je jednako emotivno angažovana, ali ipak joj je apsurdna izjava smešna. Gleda Jovana nekoliko trenutaka pa prasne u smeh. I Jovanu je na neki način smešno. Nasmeje se, mada gorko.)

JOVAN: Pa, jeste, smešno je...

MARA: Izvini, toliko je glupo da moram da se smejem.

JOVAN: Znam, to smo i mi mislili, i nama je prvo bilo smešno. Meni čak i bilo žao klinca, kapirao sam, sad će da ga uhvate profesori, pa da vode kod direktora...

MARA: Pa, zar nisu?

(Jovan se uozbilji. Mara takođe.)

JOVAN: Ma kakvi. Malo se to razdr'o, sala se zasmejala, mi, kao, nema veze, ni smo ništa čuli, nastavimo da igramo, kad mali ustane. Kaže: „Čuješ ti šta ti ja kažem, pička ti materina hrvatska! Ovde si naš'o da mi se pederišiš!!!”

MARA: Ma daj...

JOVAN: Majke mi. I mi sad već stanemo, ne može da se igra od njega. Dere se, kaže, „Sad ću da vam jebem mater, samo da se popnem gore...“. Mi nećemo da se nadvikujemo, čekamo da neko nešto uradi. Nastane graja, on krene kao da se uzvlači iz reda, kreće ka pozornici, znaš šta i nije baš da je mali, onako krupan dečko, ovalike šake... I mi tu vidimo da niko ništa ne preuzima. Ja pogledom pronađem neku profesorku, predaje srpski, s njom smo sve i dogovorili, ona gleda u pod. Ovaj moj ortak počne da viče: „Kome ti psuješ mater.“ Ovaj odgovara: „Tebi, ustašo!“, ja vidim, biće tuče, mahnem tetkicama gore da spuste zavesu i one spuste.

(Jovan začuti za trenutak. Mara ne može da veruje šta sluša.)

MARA: Au... I šta je bilo posle.

JOVAN: Ništa, kad se sve smirilo, mi odemo kod te profesorke da razgovaramo, nemam pojma, mislili smo da će da nam se izvini...

MARA: Pa zar nije?

JOVAN: Nije. Kaže, niste baš morali hrvatsku literaturu. Nije zgodno, deca su razdražljiva. Mrze Hrvate, morate da ih razumete... Ej! Kapiraš, profesorka gimnazije, to mi prijavljuje! Da moram da razumem što maloletnici hoće da me linčuju, jebi ga, nacionalizam nije zakonom zabranjen.

(Mara razmišlja o tome šta je čula)

MARA: Pa i nije... I šta si ti onda uradio?

JOVAN: Ništa. Spakovao kofere i došao ovde. Puk'o mi film. Nemoj pogrešno da me razumeš, zabole mene i za tu profesorku, i za tog malog u nekoj vukojebini, koju nisam ni znao da nađem na karti, nego ovako... Sve mi se smučilo.

(Jovan utučeno dodu.)

JOVAN: Bilo me sramota. Sramota od svojih...

(Jovan učuti, ni Mara ne progovara. Nekako sumorno raspoloženje. Sede neko vreme tako. Mara se doseti, ponudi lulicu.)

MARA: Hoćeš da duvaš?

JOVAN: Ne mogu.

(Mara vrati lulicu.)

MARA: Ni ja.

(Opet oboje učute.)

MARA: I, je l' si se vraćao u Beograd od tada?

JOVAN: Nisam. Imao sam turističku vizu, na šest meseci. Kad je isticala, ja sam odlučio da ipak ostanem. Sad ne mogu napolje. Mislim mogu, ali onda ti nešto lupe u pasoš i ne možeš više nikad da uđeš u Ameriku.

MARA: Znam. A ipak, ovde ti je bitno da budeš, zbog posla. Holivud i to...

(Jovan se gorko osmehne.)

JOVAN: Aha. Holivud.

MARA: Pa je l' radiš?

JOVAN: Radim.

MARA: Gde?

JOVAN: Po kućama.

MARA: Šta radiš po kućama?

JOVAN: Muving. Selim ljude, nosim stvari, razvozim.

MARA: Aha... A gluma?

JOVAN: Šta gluma?

MARA: Pa, u stvari, ništa.

(Oboje učute opet. Sad Jovan prvi progovori.)

JOVAN: A ti? Radiš?

MARA: Pa, u stvari ništa.

(Oboje učute opet. Sad Jovan prvi progovori.)

JOVAN: A ti? Radiš?

(Mara klimne glavom.)

JOVAN: Gde?

MARA: U jednoj kafani.

JOVAN: Sviraš?

MARA: Služim.

JOVAN: A klavir?

(Mara ga samo pogleda. Oboje učute. Posle nekog vremena Jovan progovori.)

JOVAN: Pa, šta ćeš?

MARA: Ništa. Čekaću.

JOVAN: A šta?

MARA: Nešto.

(Zatim doda.)

MARA: Nešto mora da se dogodi.

JOVAN: Čekaj, pa što si uopšte došla?

MARA: U Ameriku?

(Jovan klimne glavom.)

MARA: Nećeš verovati. Dobila sam grin kard na lutriji.

(Jovan se iskreno obraduje.)

JOVAN: Ma daj, stvarno?

MARA: Majke mi. Ima ta neka državna lutrija, svake godine. Prijavila me drugarica, onako, bezveze, i mene izvuku.

JOVAN: A nju?

MARA: Nju jok. Ćuti, bolje joj je ovako. Udala, se radi na teveu. Čita vesti i vodi top listu. Keva mi kaže da sad i čeka bebu... sve za šest meseci.

(Mara tužno razmišlja.)

MARA: Ona je meni učinila i sad joj se vraća.

JOVAN: Baš lepo. Pa, je l' zadovoljna?

MARA: Nemam pojma. Ne razgovaramo.

(Jovan Maru pogleda začuđeno.)

MARA: Šta je, šta me gledaš tako! Ne razgovaramo, jer ja neću!

(Jovanu ništa nije jasno, ali vidi da je bolje da ne pita. Ipak Mara sama nastavi.)

MARA: Ma neću više da je vidim! Ko je, bre, ona, ko njoj daje za pravo da dik-
tira moj život, da mi utiče na sudbinu! S kojim pravom me je stavila pred ovo
iskušenje, s kojim? Imam papire, okej, to je lepo, ali nisam ja tako planirala!!!

JOVAN: Ti si morala to da iskoristiš.

MARA: Pa posle ceo život da se jedem što nisam ni probala. Kako noću da spavam,
a da znam da sam propustila priliku za život kakav nikada ne bih mogla da imam
u Beogradu, da sam jednostavno odbila čak i da probam! Da sam bila kukavica, čak
i da vidim kako je živeti negde gde je bolje! Gde bi trebalo da je bolje...

JOVAN: Pa je l' bolje?

MARA: Otkud znam. Može da bude. A ne mora. Treba samo da čekam.

JOVAN: Ti barem možeš da se vratiš kući.

MARA: Možeš i ti.

JOVAN: Ovo je sad moja kuća.

(Oboje učute.)

MARA: Koliko je sati? Nemoj da nam prođe ponoć.

JOVAN: Nemam pojma, ne nosim sat.

MARA: Ni ja.

(Ponovo tišina. Jovan se doseti. Veselo predloži.)

JOVAN: E, a kako bi bilo da se mi venčamo, mislim, prvo ti da se zaljubiš u me-
ne, pa onda da se venčamo i i onda ja kao tvoj muž dobijem sređene sve pa-
pire i dozvolu za rad, i onda živimo ovde i bude nam super. A, šta misliš?

MARA: Ne može.

JOVAN: Znao sam.

MARA: A znaš zašto?

JOVAN: Zašto?

MARA: Mora prvo da se kresnemo.

(Mara počne da se kikoće. Nastavlja, kroz veseo smeh.)

MARA: Da vidimo, da l' se slažemo, da l' odgovaramo jedno drugom... Ne mo-
žemo ovako, grlom u jagode!

JOVAN: Pa, ako je takva situacija, šta ću, ne mogu da se protivim...

*(I Jovan se smeje. Zagrli Mru. Poljubi je jednom, veselo. Zatim se uozbilji. Gle-
daju se dugo, poljube se još jednom. Ozbiljno.)*

*Ulazna vrata se iznenada širom otvore. Nikog nema, ali deo pesme koja dopi-
re iz bašte, teškog narodnjaka, domaćeg porekla, veoma jasno dopre do njih.
Mara i Jovan se razdvoje. Mara je malo postidjena, gleda u pod. Ipak, nije im
neprijatno. Dača, sa vrata, zaurla iz sve snage, šireći ruke.)*

DAČA: Otišla si, prokletnice i pvela bebu, kako sebi, sam da priznam, da te
drugi jebu!!!

(Jovan se našali.)

JOVAN: Je l' ovaj to tebi?

MARA: Budalo.

(Mara i Jovan počnu da se smeju. Dača se iznenada uozbilji.)

DAČA: Dobro večer. Šta je smešno?

(Jovan i Mara tek sad „zauraju“ od smeha. Dača se baš naroguši.)

DAČA: Pitam šta je smešno?

(Daču tek sad potpuno vidimo. On je, precizno govoreći, dizelaš par excellence. Svilen jaknica, svilena košulja, sve uvučeno u pantalone sa falticama, nabrane na cipelama, par desetina santimetara duže nego što bi trebalo. Cipele „kabriolet“, otkrivaju dobar deo risa. Kosa kratka „crew cut“, tipična za omladince sa dokova Save. Kad govori, guta slogove, „Ć“ je uvek „Č“, „Đ“ je uvek „DŽ“. Žargon ulice. Dača je strog.)

DAČA: Je li, je li' bi to neko da se kači s Dačom?

(Dača pokazuje na sebe. Mara se uozbilji.)

MARA: Ma ne...

JOVAN: Nemam pojma. Idi pitaj Daču.

(Jovan opet počne da se smeje. Dača je ozbiljan.)

DAČA: Šta si rek'o?

JOVAN: Kažem...

(Mara počne ozbiljno.)

MARA: Ništa, Jovan nije baš najbolje razumeo tvoje pitanje, pa ti je predložio... da ideš i pitaš tog Daču!!!

(Mara i Jovan prasnu u smeh. Dača ih gleda.)

DAČA: Je li, je li' to Daču neko zajebava?

JOVAN: Ma jok...!!!

(Mara i Jovan se kikoću. Dača je u čudu.)

DAČA: Je li, dečko, 'oćeš da mi objasniš, šta je smešno.

(Mara smiruje napetost.)

MARA: Ma ništa, izvini. Malo smo duvali. Hoćeš i ti malo?

(Mara ponudi Dači lulicu.)

DAČA: Da se drogiram? Pa ja sam, bre, fin momak!

(Jovan i Mara gledaju Daču u čudu. Ali, šta će.)

MARA: Dobro, kad nećeš...

(Dača stoji, neće da ide. Jovan i Mara ne bi znali šta sad s njim da rade. Mara nastavi, tek nešto da priča.)

MARA: Kako se zoveš?

JOVAN: Rek'o ti je čovek, nekoliko puta.

MARA: A, da, Dača.

(Dača klimne glavom. I dalje stoji, gleda ih onako, kao pas.)

MARA: Pa, sedi malo, Dačo. Odakle si?

(Dača seda, ipak nepoverljivo gleda.)

DAČA: Iz Tusona.

JOVAN: Odakle?

DAČA: Tuson, bre, Arizona!

(Jovan i Mara se pogledaju, prasnu u smeh. Dača ustane.)

DAČA: Šta je bilo, narkomani, u čemu je problem? 'Oće neko se futi, ša...!?!
MARA: Čekaj, Dačo, smiri se. Nismo mislili ništa loše.
JOVAN: Laže, Dačo, mislili smo.
DAČA: E sad ću da te polomim ko pičku.
(Mara skoči.)
MARA: Ćuti, Jovane! Nije Dačo, majke mi. Nego ima ta pesma, ono „Jo-jo left his home, from Tucson, Arizona“, znaš...
DAČA: Kako?
MARA: Pa to, Džo-Džo je kao otišao od kuće, znaš...
DAČA: Nikad čuo.
MARA: Ma čuo si, sto posto. To su ti Bitlsi.
DAČA: Ko?
(Mara ga gleda. Shvati da je uzaludno.)
MARA: Ma, ništa.
(Mara pogleda Jovana. Ovaj se kikoće, ali krišom. Mara mu daje signale. Tiho kaže.)
MARA: Šta ga izazivaš! *(Dači)* E, pa dobro, drago mi je da smo se upoznali...
(Dača je gleda, kao da nešto odmerava.)
DAČA: Aha. Aha.
(Dača je gleda. Sedne. Mara smišlja šta dalje da priča sa ovim čovekom.)
MARA: Znači, živiš u Arizoni. Kad si došao...?
DAČA: Pre tri dana.
(Jovan tiho kaže.)
JOVAN: Ko bi rekao.
(Dača, srećom, nije čuo ovu primedbu. Mara samo pogledom prekori Jovana, nastavi konverzaciju.)
MARA: I, koliko ostaješ?
DAČA: Sutra se vraćam.
MARA: Samo pet dana? Toliki put za pet dana. To je malo naporno?
DAČA: Šo da mi je naporno? Nije Dača sisa.
MARA: Znam, ali, toliki let...
DAČA: Kakav let? Doš'o sam kolima.
MARA: Kakvim kolima?
(Dača je ponosan.)
DAČA: Kupio mi čale kadilak za rođendan. Pa me poslo u El Ej kod tetke, da probam mašinu.
(Dača je veoma nepoverljiv prema Jovanu. Na njegove reči uvek reaguje.)
DAČA: Ša je bilo, brate? Ša ti nije jasno!
(Jovan je iskren.)
JOVAN: E, izvini, molim te, al' ja stvarno ne razumem. Kako si mogao u Americu da dođeš kolima?
DAČA: Ša kenjaš, bre, dalobu? Kakav dolazak, ja sam ovde rođen!

JOVAN: Gde?

DAČA: Pa, u Tusonu, kretenu. Tuson, Arizona, je l' ti lepo žeka. Čale mi se doselio ovde pre dvadeset godina. Ovde mi je i snuokre kevu, pa sam se, logično, tu i rodio. Kažem ti da sam došao u El Ej, kod tetke.

JOVAN: A...

MARA: Za Novu godinu, pa da.

DAČA: Kakvu bre novu godinu. To je ova, katolička, mamu mu jebem ustašku. Ja slavim samo srpsku...

MARA: A, izvini, vidim da si veseo...

DAČA: Pa, je l' ti kažem da mi je rođendan.

MARA: A... A koji?

(Dača ponosno.)

DAČA: Osamnaesti.

MARA: E pa čestitam.

DAČA: Imaš i šta. Osamnes, bajo punoletstvo. Malo li je?

JOVAN: I tata ti kupio kola?

DAČA: Aha.

MARA: Baš lepo. A, je l' znaš da voziš?

JOVAN: Je l' ti čovek lepo kaže da je došao kolima...

MARA: A, da...

DAČA: E, mnogo je paglu.

(Mara učuti. Ne izdrži.)

MARA: A, je l' znaš i da čitaš?

(Mara počne da se smeje. Veselo. Dača se iznervira.)

DAČA: Je li, burazeru, je l' se ova pička to meni smeje?

MARA: Ma jok, Dači...!!!

(Mara i Jovan udare u vrisku. Dača deluje hladno. Iznenadi, zgrabi Jovana za ruku. Snažno.)

DAČA: Pitam, je l' se pička meni smeje!

(Mara i Jovanu, osmeh se zamrzne.)

MARA: Šta ti je, šalili smo se...

JOVAN: Čekaj, Maro, slušaj dečko, ovo ovde je moja devojka i molim te, nemoj da je nazivaš imenima polnih organa.

(Mara se nasmeje. Dača je gleda. Nasmeje se i on. Hladno. Pusti Jovanovu ruku.)

DAČA: Je li?

JOVAN: Jeste.

DAČA: Dobro kad kažeš... A što?

JOVAN: Zato što je to ružno.

DAČA: Aha.

(Dača stane. Zatim mirno kaže.)

DAČA: Pa i pička nije neka lepotica.

(Jovan se iznervira.)

JOVAN: Slušaj, barabo, ja mislim da sam ti ja lepo rekao!

MARA: Nemoj, Jovane, pusti ga...

JOVAN: Čekaj, Maro. Znači, da apsolviramo. Ova *lepotica* ovde je moja devojka i zove se Mara... Kako se prezivaš?

MARA: Popović.

JOVAN: ...i zove se Mara Popović, znači *m o j a* devojka, inače, poznati pijanista iz Beograda. Ti ćeš se sad njoj lepo izviniti i ostaviti nas da uživamo u ovoj večeri, kalifornijskoj klimi, kao i jedno u drugome. Je l' jasno?

(Dača gleda Jovana. Ne zna se da li je drzak ili beslovesan. Ili i jedno i drugo.)

DAČA: Nije. Šta znači „apsolviramo“.

(Jovan gleda Daču. Ne zna šta da mu kaže.)

MARA: Daj, Jovane, pusti ga, vidiš kakav je...

DAČA: Ti, pičko, zaveži.

(Dača sada očigledno izaziva.)

DAČA: Pitam, šta znači „apsolviramo“. Mislim, ako 'oćeš da karaš ovu malu, ti mi reci, „slušaj, brate, zapali, ja bi da jebem...“

(Jovan i Mara su u šoku. Dača sve žešće.)

DAČA: A ako nemaš nameru da jebesh, nego ti smeta *moje* društvo, onda, brate, neće biti dobro...

JOVAN: Ma nemoj. Šta onda?

(Dača, uz osmeh, vadi ogroman pištolj.)

DAČA: E, onda si najeb'o.

(Dača, uperi pištolj na konsterniranog Jovana. Muzika koja dopire iz bašte se iznenada pojača, do kraja ove scene, akteri se nadvikuju sa pevačem koji urla. Mara je takođe zapanjena.)

MARA: Šta ti je, čoveče, skloni taj pištolj!!!

(Dača, i ne pogledavši je, iz sve snage udari Maru po licu. Mara vrisne.)

DAČA: Ti, pičko, da čutiš, da ti ne bi jebo mater.

(Jovan krene, Dača ubaci metak u cev. Jovan stane. Mara se drži za obraz.)

DAČA: De si pošo, brate? A? Na Daču si natrčo, je li? Pa je l' ti znaš, majmune, da sam ja zemunska škola? Znaš ti šta je to? Nisam ja ko ova govna američka. Ja znam ko sam i odakle potičem. Ja bre svako leto, jedva čekam kad ću da palim kod dede i babe, da vidim ekipu, da se družim. Da naučim šta je život, da proživim. Ne da mi se zatre koren, da zaboravim koje sam seme?

(Dača čuti. Zatim mirno, gotovo iskreno zainteresovano, upita.)

DAČA: Odakle si?

JOVAN: Iz Beograda.

DAČA: Iz kog kraja?

JOVAN: S Neimara.

DAČA: Nikad čuo.

JOVAN: Kod Narodne biblioteke...

DAČA: A kod biblioteke, je li...?

(Dača ponovo iznenada, iz sve snage, šakom udara Maru. Ona padne, bez glasa. Jovan očajan, ponovo krene. Stane. Urla.)

JOVAN: Prestani da je udaraš, barabo jedna! Ostavi je, čuješ!!!

DAČA: Kod biblioteke, je li? Kao ne zna Dača de su knjige, nije načitan, a, ma-
mu ti jebem?!?

(Dača nogom udara Maru. Smeška se pri tome.)

DAČA: Ša je bilo, pederčiču. Imaš neki problem?

(Jovan urla, ne pomera se.)

JOVAN: Ostavi je, kad ti kažem! Bori se kao muškarac!!!

(Dači je ovo jako smešno. Imitira ga.)

DAČA: „Bori se ko muškarac!“ E pederu narkomanski, sad ču da ti jebem pič-
ku!!!

(Mara užasnuta ustukne, Dača je zgrabi, povuče za kosu.)

MARA: Ostavi me, budalo jedna, pusti me!!!

JOVAN: Pusti je, kad ti kažem!!!

(Dača se smeje. Uspravio je Maru na noge, vukući je za kosu. Brutalno ju je obuhvatio oko grudi. Stiska.)

DAČA: Sad će Dača malo da ga umočī, a ti češ, brate, samo da gledaš. Je l' tako?
(Jovan ćuti. Suze mu teku niz lice. Mara gotovo cvili.)

MARA: Molim te, pusti me...

(Dača zaurla.)

DAČA: Čuješ šta te pitam. Je l' tako? Je l' tako da ćeš da gledaš kako ti prskam
ribu, kako ga prima i kako uzdiše. Još će i da pita „Jao, Dačo, odakle ti tol'ka
kita...?“, je l' tako?

(Jovan ćuti. Dača štīpa Maru snažno. Urla.)

DAČA: Je l' tako? Reci, kad ti kažem!!! Je l' tako?

*(Jovan spusti glavu, grčevito žmuri, drhti. Čeka kraj. Spušta se na kolena, niz
noge mu se sliva mokraćā. Dača otkoči pištolj. Hladno kaže.)*

DAČA: Reci.

(Jovan izusti.)

JOVAN: Tako je.

*(Tišina nekoliko trenutaka. Potraje. Jovan plače bez glasa, Mara tiho jeca, Da-
ča ponovo zakoči pištolj, hitro ga spusti. Vedro kaže.)*

DAČA: Samo sam hteo da čujem.

(Dača se zacereka.)

DAČA: Ša je bilo, mali. Malo smo se upiščili?!

*(Jovan pognute glave i dalje na kolenima. Pored njega – bara mokraćē. Mara
gleda Daču zapanjeno.)*

DAČA: 'Ajde, kurvo, gubi se. Nisi moj tip.

*(Sada i Jovan pogleda Daču. Ne može da veruje šta se dogodilo. Mara i Jovan
jednostavno ćute i gledaju Daču. Ovaj veseo, zagleda sopstveni pištolj, kao
dete dobru igračku.)*

DAČA: Opasan štoljpi. Vrlo sam zadovoljan.

(Jovan gleda, Mara gleda. To potraje.)

(Dača polako spušta pištolj na sto.)

DAČA: Šo bi pojeo jedan pljesak...

(Pištolj dodirne površinu stola. Lak udarac. Zatim pucanj. Pištolj opali, „sam od sebe“. Metak pogodi Jovana u čelo. Jovan se veoma iznenadi, nekako, raširi oči, kao da nije shvatio šta se dogodilo. Zatim padne bez glasa. Mara, zapanjena, uspe da izgovori.)

MARA: Ti ga ubi, čoveče...

(Dača je takođe iznenađen. Gleda pištolj. Dugo. Zatim mu se otme.)

DAČA: Zamisli, opalio sam od sebe.

(Narodnjak zavrišti.)

m r a k

SCENA IV

BEOGRAD, SRBIJA

(Kada muzika iz prethodne scene konačno utihne, mrak potraje. Zatim se scena osvetli, jednim slabim svetlom. Isti stan. Ana Simović, mlada žena, u podmakloj trudnoći, sedi sama za stolom. Čuti dugo. Zatim se začuje glas iz off-a)

MUŠKI GLAS *(of)*: Ana, gde si? Gde se ova žena krije? Ana! Sad će ponoć!

(Ana ne reaguje.)

GLASOVI *(of)*: Deset, devet, osam, sedam, šest, pet, četiri, tri, dva, jedan...

SREĆNA NOVA GODINA!!!

(Ana zažmuri. Spusti glavu.)